

Martinus Center Klint

TEMAFORDYBELSE 2019

UGE 1, 3 OG 5

DEN INDRE OG DEN YDRE FRED

© Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

DEN INDRE OG DEN YDRE FRED

Fred mellem mennesker opstår ikke af sig selv, men må skabes som alt andet. I denne uge fordyber vi os i temaet *indre og ydre fred* med udgangspunkt i Martinus' analyser om vores mentale udvikling fra dyreriget til det rigtige menneskerige. Vi indleder med et overblik over forudsætningerne for at opnå fred ud fra Martinus' beskrivelse af vores tankekraft, som vi kan anvende til at skabe enten fred eller konflikter, både indenfor vores mikrokosmos og i forhold til vores medvæsener. Vi fortsætter med at fordybe os i temaet fjendskab og tilgivelse, for at få indsigt i, hvilke konsekvenser det får for jordmenneskets nuværende psyke og handlemåder. At kunne tilgive en krænkelse, uden at ville hævne sig i nogen form, er en forudsætning for indre og ydre fred. Derefter ser vi på fred og konflikter i verden omkring os, med udgangspunkt i Martinus' tekster om dommedagsepoken og den fremvoksende internationalisme. De sidste to dage reflekterer vi over vejen til sand fred i os selv og i omverden. Med de kosmiske analyser af vores inderste struktur, polforvandlingen og vores udvikling frem mod humanitet, får vi mentale redskaber til at øve os i konflikthåndtering. Vi reflekterer over, hvordan vi kan forholde os til hinanden ud fra forskellige udviklingstrin og hvilke tankeklimaer, vi gerne vil stimulere i vores længsel efter alkærlighed og fred.

LÆSEPLAN

MANDAG.....	3
Forudsætninger for den indre og ydre fred	
<i>Livets Bog, bind 6</i> – stk. 2291-2296 (3)	
<i>Menneskehedens skæbne</i> – Småbog 1 – kap. 16, 37-41 (5)	
<i>Den organiske elektricitet</i> – Kosmos nr. 1/2017 – stk. 9-11 (8)	
TIRSDAG.....	9
Fjendskab og tilgivelse	
<i>Hvad er fjendskab?</i> – Kosmos 5/2013 – stk. 1-2, 4-8 (9)	
<i>Livets Bog, bind 7</i> – stk. 2446-2449 (12)	
ONSDAG	14
Dommedagsepoken og den fremvoksende internationalisme	
<i>Fårene og bukkene</i> – Kosmos nr. 4/2006 (14)	
<i>Grand Kursus</i> – stk. 489-495 (17)	
TORS DAG.....	21
Skæbnedannelse, polforvandling og vejen til fred	
<i>Vejen til freden</i> – AS1 – stk. 25.1-25.5 (21)	
<i>Den nye kultur</i> – Kosmos nr. 4/2018 – stk. 4-14 (23)	
FREDAG	28
Gavekultur og en bestående fred	
<i>Gavekultur</i> – Småbog 12c – kap. 6-8 (28)	
<i>Livets Bog, bind 1</i> – stk. 64-65 (34)	
<i>Livets Bog, bind 7</i> – stk. 2660-2664 (34)	

Mandag

Forudsætninger for den indre og ydre fred

Spørgsmål til inspiration:

1. Hvad er grundlaget for at skabe indre og ydre fred ifølge Martinus?
2. Hvordan kan vi anvende de kosmiske analyser af vores menneskelige udvikling til at forstå, hvorfor der findes krig og fred i verden?
3. Hvilke forskellige mentaliteter kan vi se omkring os i dag, når det gælder at arbejde for fred?
4. Hvorfor er det vigtigt at forstå, at universet og vores tankeverden er af elektrisk, stråleformig natur?
5. Hvordan kan vi anvende vores tankekraft i hverdagen til at skabe fred i vores mikrokosmos og i forholdet til vores medvæsener?

Tekster fra Det Tredje Testamente:

LIVETS BOG, BIND 6

STK. 2291 *Den absolut eneste basis for verdensfreden*

Denne hellige ånd er altså ikke en videnskab om, hvordan man bedst kan mangfoldiggøre og befordre dyrerigets dræbende princip og derved gøre sig til herre over sin næstes liv og ejendom. Den er derimod en videnskab eller logisk tankemanifestation i form af de kosmiske analyser, vi her ved guddommelig vilje, intellektualitet og kærlighed har åbenbaret. Det er på denne guddommelige viden eller hellige ånd, som disse analyser udtrykker, at Jesu bjergprædiken og øvrige verdensfrelsende kærlighedsmanifestationer var baseret. *Og udelukkende kun på denne guddommelige basis vil verden komme til at opleve den virkelige varige fred, som menneskene nu tror at kunne skabe med det massemyrderi, de med deres atom- og brintvåben er i stand til at manifestere.*

STK. 2292 *Hvad de kosmiske analyser betyder for den, der vil frigøre sig fra de dyriske anlæg i sin mentalitet*

Vi er nu kommet så langt i vor gennemgang af livets analyser, at vi kan se som kendsgerning, at menneskehedens vej til det virkelige, fuldkomne menneskeriges ordinære lykke og velvære absolut kun direkte kan skabes igennem menneskets bekæmpelse af sine dyriske

anlæg, vaner eller selviske tilbøjeligheder. Det er rigtigt, at disse er medfødte anlæg og derfor mere eller mindre dirigerer viljen, i stedet for at denne skulle beherske og dirigere disse anlæg. *Den menneskelige mentalitet må derfor ændres til en så human tilstand, at mennesket bliver disse anlægs herre og ikke disses slave. Der, hvor mennesket ikke behersker disse dyriske anlæg, kommer det absolut uundgåeligt til at leve i krig, lidelser og alt andet heraf følgende mentalt mørke. Der, hvor mennesket ikke bekæmper disse sine anlæg, skaber det altså betingelserne for en i forhold hertil kommende mørk og lidelsesfuld skæbne. Og denne mørke skæbne vil efterhånden udvikle, hvilket vil sige afvikle, væsenet af dets udvikling i de dyriske anlæg. Selv om de dyriske anlæg i det jordiske menneske på mange områder endnu ikke er under viljens magt, og væsenet ikke af hjertet kan føle kærlighed til næsten, så betyder det alligevel et stort plus for det teoretisk at kende de kosmiske loves virkninger og i kraft af denne kundskab at bekæmpe sine uheldige anlæg så meget som muligt. Det kan da, så langt denne bekæmpelse rækker, undgå mørk skæbne. Og det er netop i kraft heraf, at nærværende kosmiske analyser manifesteres, så de kan udgøre en teoretisk hjælp for den, der selv begynder at tage hånd i hanke med sin egen udvikling og selv vil hjælpe naturen eller livet og dermed Guddommen med sin egen afvik-*

ling af dyrerigets fangenskab. *Væsenet kan således ved hjælp af de kosmiske analyser påbegynde sin egen udvikling i menneskerigets væremåde og dermed i livets højeste fuldkommenhed, kulminerende i visdom, kærlighed, skønhed og glæde.*

STK. 2293 *Hvorfor det er tåbeligt at forfølge og straffe sin næste*

Igennem de kosmiske analyser har vi her set, at det ufærdige menneske er et væsen, der er under forvandling fra dyr til menneske. Det fremtræder derfor delvis med dyriske anlæg, som dirigerer dets vilje, der hvor det ikke viljemæssigt kan magte at holde disse i skak, og det fremtræder delvis med menneskelige anlæg, der dirigerer dets vilje, der hvor disse er blevet stærkere end de dyriske anlæg. *Der, hvor det ikke kan magte sine dyriske anlæg og holde disse i ave, er disse anlæg altså stærkere end væsenet. De udgør da, principmæssigt set, en sten så stor, at væsenet ikke kan løfte den. Vi har set, at det er dette princip, der er årsag til hele dommedagens epoke med dens krig og lidelser, dens mørke skæbner eller alt det, der kommer ind under begrebet "det onde". Dette onde skyldes altså "stene", som menneskene ikke kan løfte. Hvad er så mere logisk end dette at være forstående og retmæssigt indstillet herpå? – Ses det ikke netop her, hvor tåbeligt, hvor naivt og primitivt menneskene bærer sig ad, når de påbyder straf og henrettelse af mennesker, fordi der er visse mentale stene, de pågældende væsener ikke har kunnet løfte. Menneskene tror om deres medmennesker, at de kan løfte de eller de mentale stene og forfølger dem med vrede og bitterhed, hvis de netop ikke kan løfte de pågældende stene.*

STK. 2294 *Den dybeste årsag til krigen mand og mand imellem eller alles krig imod alle*

Hele dommedagens princip, menneskenes mørke skæbne, er således udelukkende baseret på den overtro eller fejlagtige opfattelse, som det ufærdige menneske nærer overfor sin næste, nemlig den, at han eller hun er skyld i dets eventuelle mørke skæbne, ja endog undertiden når denne udviser kropslige lidelser og sygdomme. *Det forstår slet ikke, at det udelukkende selv er sin skæbnes absolutte første årsag og derfor er sin skæbnes eneste ophav. Det er denne overtro eller opfattelse af sin næste, der er den dybeste årsag til krigen mand og mand imellem eller alles krig imod*

alle. Det ufærdige menneske venter sig som oftest, at den eller den næste skal være sådan eller sådan i hans favør. Når det så viser sig, at han netop ikke er sådan eller sådan, bliver det bitter eller vrede på ham og afføder dermed i større eller mindre grad krigens princip og manifestation.

STK. 2295 *Tankekraften er det samme som livskraften*

Krigen virker ødelæggende og nedbrydende på tankegangen, der udgør livskraften både for sjæl og legeme. *Krigen eller ufreden mand og mand imellem såvel som nationer, folk og racer imellem kan således ikke finde sted uden at være en stor nedbrydelse af livsmodet. Der, hvor den raser eller folder sig ud, skaber den ikke blot lidelser, død og undergang, men også sorger, melankoli, livslede og selvmord. Livskraften bag alle levende væseners livsoplevelse og manifestation har sæde i og udvikles igennem væsenets tankekraft. Tankekraften er igen det samme som den elektriske, magnetiske kraft, ved hvis hjælp jeget forsyner alle sine fysiske organer med livskraft og velvære. Tankekraften skal være til glæde og skabe lyst til livet. Der, hvor den bliver nedbrudt på grund af vrede, had, mørk skæbne eller forfølgelse fra andre væseners side, der bliver livskraften til legemet og sjælen nedbrudt. Atom- og elektronvirksomheden svækkes i væsenets bevidsthed, og organismen stagnerer, bliver modtagelig for sygdomme og hæret af alskens legemlige og mentale besværligheder, der kan komme til at betyde for tidlig død og i værste tilfælde flere liv i åndssvaghed. Tankekraften er således livskraften bag hele universets struktur såvel i mikrokosmos som i makrokosmos og mellemkosmos. Men for menneskene er det naturligvis deres tankekraft, der udgør fundamentet for deres mellemkosmiske tilværelse. *At få denne tankekraft fuldkommen betyder altså fuldkommen livskraft for menneskene. At få denne tankekraft fri af al egoisme eller af den overtro, at ethvert menneske er sig selv nærmest, og i stedet for få indført den urokkelige sandhed, at enhver er sin næste nærmest, vil betyde den totale, mentale sundhed og dermed krigens, fængslernes, sygdommenes og hospitalernes afskaffelse.**

STK. 2296 *Hvordan man får en fuldkommen tankekraft*

Men hvordan får menneskene deres tanke-

kraft fuldkommen? – Ja! Er al depression, nedtrykthed og sorg ikke i væsentlig grad grundet på manglende kærlighed, manglende forståelse af næstens væremåde, hvad enten den er ond eller god? – *Vejen til freden, sundheden og menneskelig lykke kan altså udelukkende kun blive til virkelighed ved, at menneskene gensidigt netop søger at holde hinanden fri af nedtrykthed, sorg og bekymring, frygt og lidelser. Der er absolut ingen anden vej til den virkelige fred eller det sande menneskeriges lykke og glæde end bekæmpelsen af vrede, had og bitterhed, misundelse og skinsyge, enhver form for martyrforfølgelse i sin egen mentalitet, ligesom man aldrig må glemme, at man selv er sin skæbnes absolut første årsag, og at vor næste således aldrig i nogen situation kan være den retmæssige skyldige i vor passage i mørket. Uden denne indstilling til sin næste kommer der aldrig fred på jorden. Man skal ikke tro, at denne virkelige varige fred kan fremkomme og opretholdes i kraft af atomvåben eller andre apparaturer eller maskiner for mangfoldiggørelse af menneskenes overtrædelse af det femte bud. Det drejer sig altså om at forstå, at intet væsen kan være anderledes, end det netop er i dag. Det vil få evner og anlæg i fremtiden, som det ikke har i dag, og kan da i kraft af disse til den tid være anderledes, end det er i nutiden, ligesom det i dag er anderledes end det har været i fortiden, grundet på evner og anlæg det har fået siden da. At forlange, at et menneske i dag skal udfolde en kærlighed eller væremåde, det først i fremtiden får evne til at kunne udfolde, er jo i princip det samme som at forlange, at det skal løfte en sten, som det ikke har kræfter til at løfte. Man må her absolut holde sig for øje, at det langt fra er givet, at andre kan løfte de samme stene, som vi selv kan løfte, mentalt set. At kritisere og forfølge dem af den grund er det samme som at nedbryde eller formørke vor egen kommende skæbne. Vi må hver dag ransage os selv og finde ud af, hvordan vi, i stedet for med vor uvished og naivitet at slukke lys i vore medvæseners tankegang og væremåde, kan være en lysende og varmende fakkellamp eller sol i deres tilværelse. Kun således kan vi blive i Guds billede efter hans lignelse.*

KAP. 16. *Energiens tilbagevenden*

Med hensyn til overbevidstheden er der endnu det at bemærke, at den fremtræder som den udløsende hovedfaktor i al skæbne-dannelse. Hvad er skæbnedannelse? – Skæbnedannelse udgør i kosmisk forstand tilblivelsen af et levende væsens oplevelse af virkningerne af de årsager, det selv har udløst. Udløser det levende væsen da årsagerne til sin egen skæbne? – Ja, absolut! Da ingen som helst form for oplevelse af livet kan eksistere uden at være identisk med en vekselvirkning mellem det pågældende væsens energiudstråling og dets omgivers energiudstråling, vil enhver form for oplevelse således være det samme som en modtagelse og afsendelse af energi. Da ingen som helst energi kan gå i lige linje, men må bevæge sig i en cirkel, vil en hvilken som helst afsendelse af energi ufravigeligt før eller senere komme tilbage til sit ophav. De forskellige legemer udgør således i virkeligheden en slags apparater for afsendelse og modtagelse af energierne. Alt efter energiernes særlige natur og alt efter hæmningerne og fremskyndelserne, de har været udsat for, vil tidspunktet for deres tilbagevenden til deres ophav være af meget forskellig varighed. I form af tanker, manifestationer eller frembringelser udløser jeget gennem overbevidstheden en afsendelse af energierne. Når disse kommer tilbage, udløser de sig i form af de pågældende individers skæbne. Og som individerne har sået, vil de derfor komme til at høste. Af dette umådelige spil kender det jordiske menneske altså kun den fysiske del, hvilket vil sige det fysiske legeme og indtil en vis grad dets funktioner. Alle de øvrige funktioner i dets bevidsthed udtrykker de ganske vist i heldigste tilfælde som “åndsfunktioner”, men i størst udstrækning som “fantasi” og i mindre heldige tilfælde som “overtro” osv. Men overbevidsthedens funktioner går uafhængigt heraf deres gang følgende evige love og baner, der ufravigeligt lader de levende væsener komme til at opleve virkningerne af de af dem selv udløste årsager for derigennem sluttelig at udløse deres bevidsthed i den højeste kærlighed, visdom og salighed.

Ved dette lille indblik i det levende væsens grundanalyse er vi blevet vidne til, at denne udgør tre urokkelige realiteter, nemlig det der

oplever livet eller "jeget", jegets "skabeevne", princippet "det skabte", hvilket vil sige dets erfaringer eller dagsbevidsthed. Som vi har set, er disse tre principper absolut uadskillelige. Hvis det ene ikke eksisterede, ville de to andre jo være en umulighed. Og da de hver især udtrykker et særligt princip, bliver det levende væsens kosmiske analyse at udtrykke som "et treenigt princip". Da ingen af disse principper kan være identiske med et resultat af skabelse, bliver det levende væsens udødelighed dermed synlig som en kendsgerning. Udødeligheden vil således efterhånden blive oplevet af ethvert levende væsen og dermed også af det jordiske menneske, selv om den i dag er skjult for dets øjne.

Vi er hermed nået igennem så meget kosmisk materiale, som jeg har ment var nødvendigt for at give læserne de nødvendige forudsætninger for at kunne forstå den kommende udredning af den jordiske menneskeheds materielle skæbne, dens udgang af dyreriget og dens passage ind over grænsen mod en ophøjede, forklaret tilværelse.

KAP. 37. Grundårsagen til jordmenneskeheds mørke skæbne

Indenfor dyreriget findes der således et område, hvor individet begynder at komme i besiddelse af vished eller virkelig viden i stedet for anelse. Dette område udgøres hovedsageligt af det jordiske menneske. Med tilegnelsen af vished i stedet for anelse bliver individet beriget med en overordentlig stor ny bevidstheds- eller manifestationsfaktor. Men evnen til at anvende denne faktor i harmoni med tilværelsens eller livets evige love har individet ikke til at begynde med. Den må det erfare sig til. Men da det er med denne faktor ligesom med alle de andre store hovedfaktorer i livet, at den kun kan afføde harmoni, lykke eller et endeligt velvære ved at anvendes i kontakt med loven for tilværelsen eller i samklang med den samlede verdensorden, hvilket vil sige til fordel for almenhedens vel, og individet til at begynde med ikke kan have disse erfaringer, må det nødvendigvis i stor udstrækning anvende denne sin ny bevidsthedsfaktor eller intelligens forkert. Det anvender den hovedsageligt kun i egoistiske interesser og bliver derved i tilsvarende grad en gene for sine medvæseners eksistens eller opretholdelse af livet. Og vi er hermed kommet til grundårsagen til den samlede jordiske

menneskeheds nuværende mørke skæbne. Hovedparten af nævnte menneskeheds individer befinder sig netop på et sådant stadium i udviklingen, hvor de endnu ikke har lært at bruge intelligensen i kontakt med hele menneskeheds vel. Og da samme menneskehed netop består af de enkelte individer, vil helheden umuligt kunne være udtryk for harmoni og sammenspil, fuldkommenhed og sand lykke, før flertallet af jordens mennesker er nået så langt frem i udvikling, at deres anvendelse af intelligens til fordel for almenheden i stedet for til fordel for dem selv er af et lige så omfattende område som det, der i dag er udtryk for de nævnte væseners anvendelse af deres intelligensevne til fordel for egoistiske interesser.

KAP. 38. Samfundet regeres af primitive bevidsthedstendenser

Den samlede jordmenneskeheds intelligens er således i stor udstrækning endnu at udtrykke som primitiv og følelsesenergien underlegen. Dette vil altså sige, at menneskeheden endnu i stor udstrækning handler – ikke i kraft af virkelig intelligens, men i kraft af følelse. Og da instinktet er degenererende og intelligensen endnu er for lille eller svag til at definere følelsen, vil denne altså være undefineret. Udefineret følelse vil igen, foruden at give sig udslag i overtro eller fejlagtige anelser, også, når den fremtræder som udtryk for eksplosionsstadiets grænseområde, hvilket vil sige et område, hvor følelsesenergien er iblandet store mængder tyngdeenergi, uden at denne dog er kraftig nok til til stadighed at fremkalde eksplosioner, give sig udslag i form af alle primitive tankeklimaer såsom: had, jalousi, gerrighed, misundelse, uærlighed, magtbegær, intolerance osv. Disse tankeklimaer vil altså være udtryk for følelsesenergi, der er præget af svagt undertrykt tyngdeenergi. Da disse tankeklimaer eller naturer således er udtryk for primitiv følelse, er de af ældre dato for det jordiske menneske end dets intelligens. De udgør derfor tilsammen den førende bevidsthedsfaktor i dets daglige manifestation eller tilværelse.

Da den samlede jordiske menneskehed hovedsagelig består af sådanne individer, bliver det i virkeligheden disse her nævnte naturer, der regerer det jordiske menneskesamfund. Nævnte samfund regeres altså endnu ikke af en virkelig eller færdigudviklet intelli-

gens, men af primitiv følelse. Egoisme, magtskyge, ærgerrighed og intolerance vil altså i stor udstrækning være førende.

KAP. 39. Jordmenneskeheden som en "krigsskueplads"

Men da disse faktorer kun kan tilfredsstilles på basis af undertrykkelse og nedværdigelse af deres ophavs medvæsener, vil den samlede jordiske menneskehed i virkeligheden være identisk med en "krigsskueplads", hvis kæmpende parter eller "hære" kan udtrykkes som: verdensdele, religioner, racer, nationer, amter, kommuner, partier, foreninger, sekter, familier, ægtefæller, forældre og børn, mand mod mand og kvinde mod kvinde, ja helt ind i det enkelte individs tankeverden må vi følge denne verdensbrand, før vi kommer til kampens arnested eller udgangspunkt. Herinde raser tanker mod tanker eller energier mod energier og udløser de tidligere omtalte små eksplosioner, hvis videre udvikling bliver til næring for den altomfattende kæmpebrand, der i form af undertrykkelse, fattigdom, sygdom, subsistensløshed og demoralisering behersker den ganske jord. Tro ikke, at nogen er fri. Ethvert menneske, der ligger under for blot en lille gnist af overtro, intolerance, magtskyge, begærlighed og uærlighed, er indrulleret soldat i den nævnte verdensbrands armékorp, er med til at jage, såre og dræbe, er med til at plyndre, pine og nedværdige, ligegyldigt hvor mange smukke og skønne idealer han eller hun så end ellers måtte være repræsentant for. Naturligvis skal de gode sider i individets bevidsthed ikke forklejnes eller undervurderes. Disse er jo med til at skabe den store modvægt imod verdensbranden, som jeg senere skal komme tilbage til. Men fra at være direkte medvirkende årsag til samfundssystemets onde eller disharmoni kan altså ingen helt frikendes, så længe han eller hun netop har en lille gnist af de nævnte verdensbranden befordrende tankeklimaer.

KAP. 40. Kærligheden bliver til

Da menneskeheden således lever i disharmoni med livets love og derved påfører sig selv store besværligheder og lidelser, trænes eller udvikles derved individernes følelses-evne. De får en større og større horisont på følelseserfaringernes område, således at det til sidst ikke alene er på de grove fornemmelser og sygdommens område, at de er i stand

til at føle, men også på området af følelsesnuancer af langt finere dimensioner. Denne forfinede følelsesevne giver sig udslag i medfølelse overfor andre væsener, der lider, trang til at hjælpe, trang til at være noget for andre osv., ligesom det pågældende individ begynder ikke at kunne dræbe dyr, begynder ikke at kunne nænne at gøre noget levende væsen fortræd, begynder at kunne finde sig i en fornærmelse, begynder at kunne glæde sig over naturen og over dens rigdom af levende væsener: mennesker, dyr, planter og mineraler. En sådan følelse er den begyndende "kærlighed" eller livets højeste behagsenergi. Følelsesenergien kan dog ikke blive helt i renkultur som kærlighed, før den bliver behersket eller båret af en vis sum af intelligensenergi.

Der skal som tidligere omtalt intelligens til, for at individet kan blive bevidst i detaljerne i sine følelseserfaringer og manifestationer eller komme til erkendelse af disses virkelige natur. Hvis intelligensen ikke er tilstrækkeligt udviklet, kan individet kun lede sin følelse på basis af sit instinkt eller sin evne til at ane. Da denne evne er degenererende, kan individet, når det skal lede sin følelse ved hjælp af denne, let komme til at lave ulykkelige hændelser for sine medvæsener, selv om også denne dets handlemåde er udløst af et af en fremragende sympati opstået motiv. Med andre ord, individet kan umuligt handle korrekt, så længe dets forstandsevne ikke er udviklet tilstrækkeligt til, at det kan få et intelligensmæssigt overblik over sin egen handlemåde og derfor kun kan handle efter degenererede instinkt- eller anelsesmæssige og derfor usikre motiver. Lidelserne udvikler således følelsen, men følelsen skal altså beherskes af en fuldkommen intelligens, før den kan blive virkelig fornuftmæssig. I modsat fald kommer det gamle ord "kærlighed gør blind" til at passe. Kærlighed uden fornuft er ikke kærlighed, men kun ukontrolleret og dermed primitiv følelse.

KAP. 41. Når det store bud "elsker hverandre" bliver til videnskab

Foruden lidelserne, der forædler følelsen, vil intelligensens udvikling således være noget af "det ene fornødne" i jordmenneskehedens udfrielse fra dyreriget eller mørket. Og det er altså denne udviklings resultat, der i dag fremtræder som identisk med videnskaben. Når følelsen gennem lidelserne bliver til-

strækkeligt forædlet, og videnskaben kommer til at skabe analyser af denne forædling, da bliver det evige bud eller lovens fylde “elsker hverandre” en kendsgerning for den jordiske menneskehed. Da regeres denne ikke mere af lavere instinkter og primitiv intelligens, men da regerer menneskeheden verden i kraft af “den hellige ånd”, der til den tid vil være en altoverstrålende faktor i det daglige liv i jordens zoner.

DEN ORGANISKE ELEKTRICITET

9. Når den elektriske strøm kortslutter i det levende væsen

Hele verdensaltet er af elektrisk natur, for alt er elektrisk. Mennesket ved, at når to plader af forskelligt metal berører hinanden, så opstår elektriciteten, men man forstår ikke, hvad elektricitet er. Men det kan man let komme til, for elektriciteten er livskraften i jordklodens organisme, dens tankeevne og tankekraft. Vi har en tilsvarende elektricitet inde i os, og den bevirker, at vi f.eks. kan bevæge fingrene. Igennem nerverne går der en meddelelse fra vores jeg, men hvis vi klipper nerverne over, kan vi ikke bevæge fingrene eller løfte hånden. Det svarer til, at man klipper en elektrisk ledning over, så kan man heller ikke få strøm igennem, og lampen kan ikke lyse.

Vi er således et elektrisk væsen, og elektriciteten er den stråleformige materie, der bliver til bevidsthed; den er tanke, viljeføring og oplevelse. I dette inderste væsen eksisterer området for al skabelse og dermed også for al fejltagelse, disharmoni, sygdom og ødelæggelse, som kun er kortslutninger indefra. I den daglige tilværelse ser vi så meget, der ikke er, som det skal være, f.eks. når et menneske får en kræftsvulst eller et dårligt hjerte. Man kalder det sygdomme, men det er kortslutninger, for der er noget i vejen med strømmen, med udsendelsen indefra, dens bølgelængde kan ikke gå igennem. Alt det, der ikke bringer velvære, men skaber død og undergang, er udtryk for kortslutninger.

10. Negativ og positiv elektricitet

Der eksisterer derfor to former for elektricitet, og de gør sig vældigt gældende i det jordiske menneske. Disse to former er den positive og den negative elektricitet. I det jordiske

menneskes første livsepoke er det i særlig grad den negative elektricitet, der gør sig gældende, for i denne livsepoke er elektriciteten næsten hele tiden negativ. Hvad vil det sige, at den er negativ? – Det vil sige, at den ikke kan komme i kontakt eller harmoni med den almengældende bølgelængde, der behersker kræfterne i naturen, og som har betinget, at vi har fået vores organisme, og at jordkloden nu er en glimrende klode, en vidunderlig boplads, der kun venter på, at menneskene bliver færdigudviklede. Jordkloden har de rigeste muligheder for at give menneskene en tilværelse, hvor de aldrig behøver at have tvungne leveveje eller have politi- og militærvæsen. De behøvede ikke alle disse ting, hvis de blot var nået frem til kun at udløse positiv elektricitet i deres væsen og væremåde. Men det er altså det, menneskene er ved at lære.

11. Det levende væsens apparatdannelse henimod fuldkommenhed

Vi kan iagttage den negative elektricitet, hvis vi studerer det levende væsens tilblivelse, altså dets apparat- eller organismedannelse. Til at begynde med er dyrets livsbetingelse at dræbe for at leve. Det kan ikke leve, uden det skal dræbe. Men når livsbetingelsen er at skulle dræbe, er apparatet ikke færdigbygget, og væsenet kan ikke udsende fuldkomne stråler eller bølgelængder. Alle vegne laver det ravage, skaber undergang og ødelæggelse, for så længe noget ikke er bygget færdigt, kan det ikke virke med den rene fuldkommenhed. Således må den organisme, som skal blive redskabet for guddommelig bevidsthed, som skal gøre væsenet til mennesket i Guds billede, skabes igennem millionårige epoker for at blive det fuldkomne apparat for udsendelse af guddommelig viden, af guddommelig bevidsthed, væremåde og skabelse, af den højeste genialitetsudfoldelse. Til dette kræves et fuldkomment apparat til afsendelse og modtagelse, og et sådant apparat er ved at blive bygget op.

Artiklen er en gengivelse af et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 21. marts 1954. Foredraget blev optaget på bånd. Stykoverskrifter og bearbejdelse af båndafskrift af Torben Hedegaard. Godkendt i rådet 26.06.2016. Første gang bragt i Kosmos nr. 1, 2017. Artikel-id: M1870.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Tirsdag

Fjendskab og tilgivelse

Spørgsmål til inspiration:

1. Hvorfor er fjendskab så livsnedbrydende for mennesket i dag, ifølge Martinus?
2. Hvad kan årsagen være til, at den "stærkeres ret" og længslen efter en "stærk mand" ser ud til at have fået en renæssance flere steder i verden idag?
3. På hvilke områder ser vi at "den stærkeres ret" manifesteres og skaber lidelse? Hvad kan gøres, for at bryde denne cirkel og skabe mentalt solskin?
4. Hvordan kan kundskaben om vores menneskelige udvikling styrke vores evne til at tilgive vores næste?
5. Hvilke egne erfaringer har I af, at "så fred" i hverdagen, fx gennem at reflektere over fjendskab og kærlighedens natur og gennem at praktisere tilgivelse?

Tekster fra Det Tredje Testamente:

HVAD ER FJENDSKAB?

1. Fjendskab er mental forrådnelse

Menneskene er udsat for mange lidelser i den verden, hvor de i øjeblikket befinder sig. Men de færreste har nogen anelse om, hvilken lidelse, der er den farligste og værste, ja, den mest nedbrydende af alle lidelser både i fysisk og psykisk henseende. Menneskets farligste lidelse er den tankereaktion, der i dets væremåde udløser sig som vrede eller fjendskab. Den er mere udbredt end nogen anden lidelse blandt menneskene. Når den har fået denne gigantiske position, skyldes det den omstændighed, at menneskene slet ikke aner, hvor livsnedbrydende den i virkeligheden er. Man har endda ofte hædret de personer, hvis bevidsthed i særlig grad har været udtryk for had og fjendskab. Den altovervejende del af menneskeheden er bærere af denne mentale tilstand, der i utallige situationer kommer til ødelæggende, ja, måske ligefrem dødbringende udbrud i den jordmenneskelige væremåde og kulturskabelse. Ser vi tilbage på historiens kendte personer, der har haft magten over menneskene, vil der ikke være ret mange af dem, hvis væremåde ikke har afsloret, at vrede eller fjendskab i større eller mindre grad også havde til huse i deres mentalitet. Man ser det hos gamle såvel som hos unge, det findes i alle samfundslag, og fjendskabets

ødelæggende virkninger spores både inden for religiøse bevægelser og materialistiske sammenslutninger. Alle hidtidige verdenskulturer er faktisk bukket under for dets fordærvende og giftige virkning. Fjendskab udløser den samme nedbrydende proces i mentalitet og væremåde, som forrådnelse udløser i døde animalske organismer, og man kan derfor sige, at den rette kosmiske betegnelse for begrebet fjendskab er "mental forrådnelse".

Fjendskab er menneskeheden største onde. Det har været årsag til millioner af menneskers lidelse og død. Det gælder ikke blot inden for de nationale områder, hvor man kan hade eller nære fjendskab mod et andet menneske, blot fordi vedkommende er tysk, svensk, dansk, russisk eller lignende. Nej, fjendskabets og hadets rasen i menneskesindet og deres inficering af den menneskelige mentalitet har også været årsag til utallige lidelser inden for familier, i ægteskaber, i forhold mellem arbejdsgivere og arbejdere og mellem overordnede og underordnede. Fjendskab på grund af forskellig race eller hudfarve er også en af de mentale forrådnelsesprocesser, som hjem søger menneskeheden med sine fordærvende virkninger. Tusinder af mennesker går rundt med komplekser eller lider af neuroser, angst, melankoli eller livslede, så de er parat til at begå selvmord eller myrde andre

i kraft af den fordærvelsesproces, som udløses i form af fjendskab.

2. *Alverdens læger har ikke kunnet finde frem til den medicin, som kan ophæve fjendskab*

Så længe fjendskab ikke er fjernet fra den jordmenneskelige væremåde, vil det forhindre menneskeheden i at leve i den strålende lysverden af kultur og højintellektuel skabelse, som den moderne videnskab i dag er i stand til at bringe den. Hvorfor så ikke sætte alt ind på at overvinde denne skrækkelige defekte tilstand med dens opløsende virkninger både i jordmenneskets fysiske og psykiske struktur? Ingen af alverdens læger har kunnet finde frem til den medicin, som kan ophæve fjendskabet og dermed den mentale fordærvelsesproces, som modarbejder helbredelsen af en hvilken som helst sygdom. Hvad kan det nytte, at man er i stand til at lappe en del på virkningerne af visse sygdomme og lidelser, når man ikke kommer det eneste virkelige onde til livs, det som faktisk er den væsentlige årsag til alle lidelser og sygdomme? Det er ikke livets mening, at menneskene skal vedblive at leve i den ulykkelige tilstand, som nu er dominerende på jorden. "Den fortabte søn" skal ikke blive ved med at leve i fornedrelsen, men skal atter vende tilbage til sin "fader". Livet, der overalt i sin skabelse aldrig frembringer noget, der ikke i sit slutfacit er til glæde og velsignelse for levende væsener, har ikke til hensigt at gøre en undtagelse med de jordiske mennesker. Ligesom menneskets øjne, øren, hænder og fødder, dets hjerte-, lunge- og kirtelfunktioner osv. fra naturens hånd er så fuldkomne, at de er hundrede procent til glæde og velsignelse for mennesket, og ligesom naturen også fører skabelsen af frugterne igennem det sure stadium før det modne, således vil den også vide at føre den menneskelige tilværelse frem igennem det "sure" stadium til en tilstand, hvor dette at være menneske er ensbetydende med udelukkende at være til gavn og glæde for andre levende væsener.

4. *Dyrets tilstand bliver efterhånden mere og mere unaturlig for mennesket*

Fjendskab er ikke en afsporing af mentaliteten, som så mange andre af de jordmenneskelige laster eller dårlige tendenser, som f.eks. alkoholisme og nydelsen af narkotika og tobak m.m. Det jordiske menneskes tendens til at

nære had og vise fjendskab over for medvæsener er medfødte naturlige anlæg, en nedarvet tradition fra en fortidig primitiv og dyrisk udviklingsepoke. Men det er ikke meningen, at menneskene skal vedblive at være dyr, ligesom det ikke har været meningen, at de skulle vedblive at være mineraler eller plantevæsener. Mineralske tilstande er ikke naturlige livsbetingelser for planten, selv om den stadig bærer sin fortid i sig i form af mineralske stoffer i organismen. På samme måde er vegetabiliske livsbetingelser unaturlige for dyret, der dog også i form af sin hud og muskulatur bærer på en fortids plantetilstand i sin organisme. Og dyrets tilstand bliver efterhånden mere og mere unaturlig for mennesket, selv om dets fysiske organisme endnu for en stor del er baseret på animalske principper. Mennesket bryder sig heller ikke om at blive kaldt et dyr. Det føler sig højt hævet over dyreriget, og alligevel udtrykker det med sin væremåde en livsholdning, som er en livsbetingelse i dyreriget, men en absolut fordærvende og altopløsende tendens for den mennesketilstand og den overlegenhed over dyreriget, det mener at repræsentere.

5. *"Den stærkeres ret" vil som livsprincip uundgåeligt avle fjendskab og had*

I dag er denne tendens direkte livsfarlig for det i jordmennesket allerede udviklede menneskelige område. I dette nye område er livsbetingelsen udelukkende logisk tænkning. Hvor mennesket bruger sin logiske tankekraft, så det er hundrede procent til gavn og glæde for sine omgivelser, er det himmelhøjt hævet over dyrets livsniveau. Men der findes endnu en masse felter, hvor mennesket slet ikke er i stand til at tænke logisk og blot lader sig lede af stemninger og følelser eller af instinktet, som dyrene gør det. I dyreriget er selvopholdelsesdriften den dirigerende faktor både for artens beståen og for de enkelte individer. Livet i dyreriget bliver derfor en kamp om magten, og den stærkeste er ganske naturligt den, der også får retten på sin side. "Den stærkeres ret" vil som livsprincip uundgåeligt avle fjendskab og had, og da dette princip også hidtil har været det dominerende blandt de jordiske mennesker, selv om styrken mere og mere kom til at bæres af intelligens og snedighed og mindre af fysisk kraft, er hadet og fjendskabet blomstret op i en grad, som der slet ikke findes mage til i

dyreriget. Dyrene dræber andre dyrearter for at leve af deres kød og blod, og dyrehannerne er i brunsttiden dødsfjender, men derudover er der kun få former for drab og fjendskab i dyreriget.

6. Vreden eller fjendskabet er en instinktmæssig, organisk mobilisering af væsenets kampeevne

Hos det jordiske menneske er det anderledes, der lurer fjendskabet på næsten alle områder, og det kan vise sig, hvor mennesket måske allermindst havde tænkt sig det. I en familie, på en arbejdsplads, i en forening eller i en religiøs sammenslutning, hvor der tilsyneladende i lang tid har hersket fredelige eller ligefrem idylliske forhold, kan der pludselig opstå små meningsforskelle, som lidt efter lidt eller måske hurtigt vokser til fjendskab og stridigheder, som kan forbitre tilværelsen for mange mennesker. Det sker udelukkende, fordi menneskene på mange områder mangler evnen til at tænke logisk. Vreden eller fjendskabet er en instinktmæssig, organisk mobilisering af væsenets kampeevne til fordel for modstanderens udslettelse eller uskadeliggørelse. Lige så nødvendig og logisk denne kampeevne er for dyret, lige så ulogisk og livsnedbrydende er den for det fremskredne kulturmenneske. For dette væsen er kamp, mord, had og forfølgelse direkte ødelæggende for dets normale liv og for udvikling af enhver form for højere kulturtalenter. Side om side med en følelse af vrede eller had til nogen eller noget kan en normal og fuldkommen livsglæde umuligt eksistere i det udviklede menneske. Det vil da leve i en "gråvejrbevidsthed" eller i et mentalt kældermørke, hvor dets menneskelige spiring og blomstring standser, afbleges og visner hen af mangel på mentalt solskin.

7. Virkelig kærlighed og virkelig logisk tænkning er et og det samme

Det mentale solskin er den logiske tænkning, der afslører den virkelige sandhed i enhver situation, og ved hvis hjælp enhver katastrofesituation kan forebygges. Det er den samme logik, ved hjælp af hvilken enhver ingeniør, arkitekt eller anden ekspert i fysisk skabelse kan sikre sine frembringelser imod sammenbrud eller katastrofe. Disse eksperter har en eminent evne til at bygge op i fysisk materie, at blande stofferne på den rigtige måde og

kende deres udvidelsesevne, bæreevne osv. Denne logik er, hvor mærkeligt det måske kan lyde for nogle mennesker, ensbetydende med kærlighed. Den er kærlighed inden for et bestemt afgrænset område, og dens ophav er måske ikke særlig kærlige inden for andre områder, hvor de ikke har lige så store erfaringer. Virkelig kærlighed og virkelig logisk tænkning er et og det samme, og det, menneskeheden nu i allerhøjeste grad trænger til at lære, er logik på det psykiske eller sjælelige område, ellers vil den ikke være i stand til at sikre sin tilværelse imod sammenbrud eller katastrofe.

8. Logisk tænkning resulterer i kultur, videnskab, teknik og kunst samt forståelsen af den menneskelige psyke

Den jordmenneskelige væremåde hviler altså på to slags basis. Den ene er vrede, krig, magt, forfølgelse og undertrykkelse, der avler drab, sorg, fattigdom og sygdomme på sjæl og legeme. I livet på jorden er denne tilstand, denne "forlængede jungle", blevet menneskenes "ragnarok" eller "helvede". Den anden basis for menneskenes væremåde på jorden er logisk tænkning, hvilket vil sige: videnskab på det psykiske såvel som det fysiske område. Hvor denne livsbasis kommer til sin fulde ret, bliver resultatet kulturskabelse, videnskabelige, tekniske og kunstneriske frembringelser samt forståelsen af den menneskelige psyke. Det kan blive en livsudfoldelse af en så guddommelig art, at menneskene igennem den kan få en så fuldkommen fred og glæde i samlivet, at den fuldkomment opfylder juleevangeliets forjættelse om fred på jorden og den største velbehagelighed for menneskene.

Det er klart, at en sådan tilstand ikke på en gang kan komme til at eksistere her på jorden. Det skal ikke ske gennem mirakler eller nogen som helst form for diktatur eller magtudfoldelse. Det må ske derved, at det enkelte menneske opdager, at dets værste og samtidig dets eneste fjende er den dyriske side af dets egen bevidsthed.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut. Artiklen baserer sig på et udateret foredragskoncentrat bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 25, 1958. Artikel-id: MO700. Martinus har skrevet en artikel med samme titel til Kontaktbrev nr. 13, 1956 (MO710).

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

STK. 2446. Hvorfor jordens mennesker ikke kan opleve den virkelige og absolutte fred

Set i forhold til livets egen urokkelige løsning på skæbnedannelsesprincippet bliver menneskenes nuværende daglige væremåde én eneste stor og skrigende overtrædelse af skæbneloven. Da menneskene i al almindelighed gengælder ondt med ondt, vrede med vrede, hævn med hævn, krig med krig, er det ikke så mærkeligt, at de umuligt kan opnå en virkelig fred. De må, for at opleve fred, absolut manifestere fred i deres væremåde, derved sår de fred og ikke krig. Man kan ikke så krig og høste fred af denne sæd. Ligesom man får hvede, når man sår hvede, og rug, når man sår rug, således får man også fred, når man sår fred, og krig når man sår krig. Denne altgennemtrængende lov er umulig at ændre.

STK. 2447. Fundamentet i den kosmiske verdensmoral

Vi ser således her, hvor langt menneskene endnu er fra at kunne manifestere den væremåde, der vil give dem freden. De mangler således først og fremmest viden om, at deres væremåde er himmelråbende forkert der, hvor de endnu lever efter Moseloven "øje for øje og tand for tand" eller der, hvor de straffer og hævner sig på deres næste i troen på, det er ham, der er skyld i deres eventuelle mørke skæbne. De forstår absolut ikke, at den eneste absolut skyldige er dem selv. Det menneske eller de mennesker, som de anser for at være skyldige i denne deres mørke skæbne, er kun indirekte skyldige, idet de virker som medier for udløsningen af deres tilbagevendende mørke karma- eller gengældelsesenergier. Disse mørke skæbneenergier kunne umuligt komme til udløsning, hvis ikke der var mennesker, i hvem de kunne modtages og komme til udløsning i form af handling overfor de mennesker, der udgør deres oprindelige ophav, og som i sin væremåde har sendt dem ud. Intet som helst væsen kan få en skæbne, det ikke selv er det absolut eneste ophav til. Absolut alle levende væsener får nøjagtig den skæbne, de selv igennem deres væremåde overfor alt andet levende har skabt. Et levende væsens absolut eneste sikre beskyttelse imod ond skæbne bliver nøjagtig affødt af den beskyttelse, det selv giver alle andre levende væsener. Dette er fundamentet i den kosmiske verdensmoral, den

moral vi må erkende som Guddommens egen bevidsthed, og i kraft af hvilken hele verdensaltet opretholdes.

STK. 2448. Det er afsporing af bevidsthed at tro, at andre væsener end os selv kan være den absolutte skyldige i vor skæbne

Det er således ud fra denne moral, at Kristus udtrykker dette, at man ikke blot skal tilgive sin næste syv gange dagligt, men derimod indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange dagligt, hvilket i virkeligheden vil sige, at vi skal tilgive vor næste absolut alt, hvad han gør imod os. Det forstår man bedre, når man erkender de kosmiske analyser, der viser, at man absolut selv er skyld i sin skæbne, ligegyldigt hvor mørk og ulykkelig den så end måtte være. En skæbne kan således kun udgøre virkningerne af ens egen fortidige væremåde, være reaktionerne af handlinger, man selv har begået. Var disse handlinger ikke begået, ville den pågældende ulykkelige skæbne have været en total umulighed. Det er altså ikke de eller de mennesker, der udløser den mørke skæbne imod os, der er de rette skyldige. De udgør kun naturens, livets eller Guddommens naturlige organer eller redskaber, igennem hvilke de af os udsendte skæbneenergier kan komme til udløsning imod os selv. Disse væsener bliver netop redskaber for den slags mørke energier, alt eftersom de står på et udviklingstrin, hvor den slags udløsninger og handlinger er naturlige. Mørke handlinger eller tankeklimaer kan naturligvis ikke udløses af mennesker, der er nået frem til den humane eller næstekærlige tilstand. Når den skæbne, vi får, hvad enten den er lys eller mørk, ond eller god, kun kan opstå i kraft af årsager, der udelukkende kun kan være sat i gang af os selv, og når den mørke skæbne umuligt kunne være opstået, hvis vi ikke havde udløst årsagen til den i vor væremåde, ville det jo være ganske meningsløst og afsporende at identificere noget som helst andet væsen som vor egen skæbnes ophav. At blive vred, bitter og hævngherrig på andre væsener, straffe, myrde og dræbe eller lemlæste dem, fordi de er medier eller Guddommens redskaber til udløsning af vor egen karmaenergi, er hundrede procents fejlagtig eller totalt afsporende fra naturens eller livets virkelige mening og dermed fra det sindelag, der udgør Guds bevidsthed eller den hellige ånd, den bevidsthed der gør sit ophav til "mennesket i Guds billede".

STK. 2449. *Hvis alle mennesker var nået frem til helt at kunne tilgive sin næste, ville al krig, hævn og straf være en umulighed på jorden*

Før menneskene lærer at forstå, at der umuligt kan ramme dem noget som helst i deres skæbne, som de ikke selv er det absolutte ophav til, og som de derfor ene og alene selv har sat i gang, og at ingen som helst andre væsener derfor kan have nogen skyld i denne, vil de ikke blive i stand til at indse, hvorledes hele menneskeheden i dag lever på en hundrede procents falsk moralopfattelse der, hvor den hævner, straffer og fører krig. Denne væremåde udgør et eneste stort ocean af skabelsen af nye årsager til mørk skæbne, til krig, lidelser og ulykke. Hvis men-

neskene var nået frem til at kunne tilgive sin næste – ikke blot syv gange dagligt, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange dagligt, hvilket altså vil sige, opfyldelsen af livets største bud: Du skal elske din Gud over alle ting og din næste som dig selv, ville al krig, hævn og straf, alt fjendskab, al uærlighed eller bedrageri og enhver form for at leve højt på sin næstes bekostning være en umulighed på jorden. Dette at tilgive sin næste et hvilket som helst onde, han så end måtte have påført en, er således den korrekte hundrede procents opfyldelse af loven for livet. Denne tilgivelse udgør altså vejen til lyset, til lykken og saligheden.

Onsdag

Dommedagsepoken og den fremvoksende internationalisme

Spørgsmål til inspiration:

1. På hvilken måde mener Martinus, at forudsigelsen om "dommedagen" afspejler menneskehedens situation i dag, år 2019?
2. Hvordan kan Martinus analyser være til støtte for mennesker, som er bange for krig og undergang?
3. Hvorfor er, ifølge Martinus, internationalisme og demokrati dybest set synonyme begreber? Hvad indebærer et sandt demokrati?
4. Hvilke tegn kan vi se på, at internationalisme og et sandt demokrati er ved at spire frem i verden?
5. Hvordan beskriver Martinus, at jordklodens indvielsesproces hænger sammen med menneskets udvikling hen imod fred?

Tekster fra Det Tredje Testamente:

FÅRENE OG BUKKENE

1. Forudsigelsen om "Dommedag"

Der er mange mennesker i vore dage, som under de meget urolige forhold vi oplever og med udsigt til endnu mere urolige tider meget gerne vil vide lidt mere om fremtiden. Det er derfor ikke ualmindeligt, at mennesker får stillet deres horoskop eller på anden måde søger at få en forudsigelse om, hvad fremtiden vil bringe. Det, de ønsker at vide, er i reglen kun noget privat skæbnemæssigt. Og det kan jo også i visse tilfælde have sin betydning, hvis astrologen foruden sin specielle viden baseret på studier også besidder intuitive evner og er så stor en psykolog, at han kan se, hvem han har for sig, og hvad vedkommende kan tåle at få at vide. Ellers kan horoskoper blive til større skade end gavn, og man bør derfor, hvis man vil beskæftige sig med denne ældgamle videnskab, gå frem med den største varsomhed. Men de jordiske mennesker har jo ikke blot en personlig skæbne eller karma, de befinder sig inden for et stort kollektivt skæbneområde, som det har den største betydning, at de får kendskab til. Om denne kollektive eller fælles skæbne foreligger der allerede en forudsigelse, men da den foreligger i symbolsk billedsprog, har menneskene været tilbøjelige til at misforstå og misfor-

tolke den. Den kendes under navnet "Dommedag". Nogle tager denne beretning rent bogstaveligt og tror blindt på, at der på en bestemt dag vil ske nøjagtig det, som er skildret i Bibelen. Men de fleste intellektuelle mennesker ryster på hovedet ad denne gamle beretning og mener ikke, at den kan have noget som helst med virkeligheden at gøre. Forudsigelsen lyder således: "Og alle folk skulle forsamles for ham, og han skal skille dem fra hverandre ligesom en hyrde skiller fårene fra bukkene. Og han skal stille fårene ved sin højre side, men bukkene ved den venstre side. Og da skal kongen sige til dem ved sin højre side: "Kommer hid, I min Faders velsignede, arver det rige, som er eder beredt fra verdens grundvold blev lagt". Og til dem ved sin venstre side skal han sige: "Gå bort fra mig I forbandede, i den evige ild, som er beredt djævelen og hans engle"."

2. Den jordiske menneskehed lever i dag i dommedagsepoken

For et moderne menneske, der ikke har evne til blindt at tro på religiøse formularer og læresætninger, må sådanne bibelord, der har sin oprindelse i en orientalsk tanke- og billedverden, ganske naturligt forekomme som fantasti. Men ikke desto mindre har denne gamle forudsigelse noget med menneskets

virkelighed af i dag at gøre, ikke i bogstavelig forstand, men som billede og symbol. Det er en beretning om jordmenneskehedens skæbne i store træk inden for den periode af dens historie, som med rette kan symboliseres ved ordet "Dommedag". Naturligvis er "dommedag" ikke en bestemt dato i et bestemt år; det, der kan karakteriseres som "dommedag", er den sidste del af den store tidsepoke, inden for hvilken kulturen har været baseret på krig. Og den jordiske menneskehed lever netop nu i denne epoke, derfor kan det have betydning for de af dens enkelte individer, som er åndsforskere, at vide, hvad det er, som er ved at ske omkring dem, og hvad de selv kan gøre til gavn for helheden i denne verdenssituation.

3. Menneskehedens skæbne er forudsagt ved lignelsen om "fårene" og "bukkene"

Vi har i det førnævnte bibelcitater en stor del af jordmenneskehedens skæbne koncentreret i billedlig form. Den fortæller om, hvorledes menneskeheden efterhånden deles i to lejre, og det er ikke så svært at se, hvorledes noget sådant netop finder sted lige for vore øjne. Jordmenneskehedens kultur har gennem lange tider været baseret på og opretholdt ved krige, altså ved hjælp af krigere eller "dræbere". Denne epoke skal ikke blive ved længere, end til menneskeheden er delt op i to store kontrære grupper. Da er denne epokes "sidste tider" kommet, da skal den ene gruppe "arve det rige, som er beredt dem, fra verdens grundvold blev lagt", medens den anden gruppe skal fjernes i eller ved "den ild, som er beredt djævelen og hans engle". Vi har her menneskehedens skæbne for os i en nødde-skal. Nu er det store spørgsmål så, hvem der er "fårene", og hvem der er "bukkene". Men det giver den bibelske forudsigelse i virkeligheden også en forklaring på. Udadtill er verden i dag delt i de to lejre, vi kalder "øst" og "vest", og mange vil måske mene, at det er disse lejre, der er symboliseret som "fårene" og "bukkene", og inden for hver lejr vil man måske mene, at det er de andre, der er "bukkene". Men set i et kosmisk perspektiv er billedet et andet, da vil man se, at der er "får" og "bukke" i begge disse lejre. I den bibelske forudsigelse siges der til "fårene", at de skal "arve det rige, som var beredt dem, før verdens grundvold blev lagt". Det er altså ikke nogen af de riger eller kulturer, som hidtil har eksiste-

ret, og som kun har kunnet opretholdes ved krig, der er tale om. Det rige, der tales om, er et rige baseret på fred, en ny verdenskultur, som er målet for den livsudfoldelse, der gennem årmillioner har fundet sted på jordkloden. Men når det skal være et fredsrige, kan det jo ikke være krigerne eller dræberne, der skal arve det. Dette nye verdensrige må skabes af mennesker og nationer, der er absolut fredselkende, og for hvem diktatur, terror, almenspionage og fratagelse af de enkelte individers ret til selvstændig tænkning er tilbagelagte stadier.

4. Endnu findes der ikke noget virkeligt demokrati på jorden

Alt diktatur på denne klode er dødsdømt og er ved at gå sin undergang i møde. Hitlers og Mussolinis endeligt og den skæbne, der overgik deres lande, er et eksempel på "den ild, som er beredt djævelen og hans engle", hvilket vil sige dræbere, terrorister og mennesker, der har begær efter at have magt over andre. Men der er vel ingen intellektuelle mennesker af i dag, der tror, at krigens, gaskamrenes og terrorismens såkaldte kultur er færdig, fordi Hitler og Mussolini er døde? Der findes stadig mange diktaturtilhængere, som søger at camouflere deres politik som demokrati, selv om den ikke har noget med virkeligt demokrati at gøre. Netop fordi der i så mange menneskers sind nu hersker en længsel efter en fredens kultur, som er baseret på åndsfrihed og lige ret til livsgoderne, søger diktaturtilhængerne på alle måder at camouflere deres politik og påberåbe sig, at den er det eneste virkelige demokrati. Men der findes ikke noget virkeligt demokrati på jorden endnu. Der findes visse spirende begyndelser til det, der engang skal blive et sådant demokrati. Det findes som et virkeligt demokratisk sindelag i enkelte jordmenneskers bevidsthed rundt om på hele kloden, og det er disse mennesker, der må karakteriseres som "fårene". Den bibelske forudsigelse giver også et fingerpeg om det sindelag eller den psyke, som kendetegner "fårene", og ligeledes om det, som kendetegner "bukkene". Der står, at kongen siger til dem på sin højre side, altså til "fårene": "Thi jeg var hungrig, og I gav mig at æde, jeg var tørstig, og I gav mig at drikke, jeg var fremmed, og I tog mig til eder. Jeg var nøgen, og I klædte mig på, jeg var syg, og I besøgte mig, jeg var i fængsel, og I kom til mig": Men over-

for denne tale følte disse ikke, at det var dem, der blev talt til. De følte ikke, at de havde gjort så meget for kongen. Det viser os, at dette deres forhold til kongen ikke var noget beregnende eller påtaget, men et naturligt anlæg, en selvfølgelig væremåde, som de ikke engang selv havde lagt mærke til. De, der således hjælper deres næste, hjælper i virkeligheden Gud. Mennesker, der ikke først og fremmest søger deres eget, der ikke ønsker at have magt over andre eller tvinge andre til at tænke ligesom de selv, og som på mange måder tværtimod søger at hjælpe andre, det er denne jords virkelige demokrater, det er "fårene", for hvem et virkeligt menneskerige, en fredens kultur har været bestemt, inden denne klode var størket fra sin glødende tilstand og blevet en verden, hvor vegetabiliske og animalske væsener kunne leve. Den højeste humanistiske indstilling er kendetegnet på "fårenes" psyke. Kendetegnet på "bukkenes" mentalitet er lige kontrasten dertil. Disse væsener tror i alle retninger at have "tjent kongen" og derfor at være selvskrevne til pladsen på den højre side. Da han siger: "Thi jeg var hungrig, og I gav mig ikke at æde. Jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke, jeg var fremmed, og I tog mig ikke til eder, jeg var nøgen, og I klædte mig ikke, jeg var i fængsel, og I besøgte mig ikke", svarer de: "Når så vi dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel og tjente dig ikke?" Og kongen svarer: "Hvad I ikke har gjort for disse, mine mindste, det har I heller ikke gjort for mig". Disse mennesker har alle været selvretfærdige. Hvad de mener at have udrettet af godt, har de gjort for, at det kunne ses, hvor gode de var, eller for vindings skyld, eller af andre selviske årsager. De har haft fred på læberne, men krig i hjertet, og deres medmennesker har kun haft interesse for dem som midler, de kunne bruge til egen fordel, ellers var de intet værd, og deres ve og vel interesserede dem ikke.

5. Ved at høste den sæd, som er sået i tidligere liv, udrenses jordmenneskenes psyke

Vi må forstå, at "dommedagen" er en tidsperiode, hvori en slags udrensning af psyken finder sted. Gennem en række inkarnationer på denne klode oplever de jordiske mennesker at høste, hvad de med deres tanker og handlinger har sået i tidligere liv. Derved ændres psyken. Der bliver handlinger, menneskene ikke kan nænne at udføre, fordi deres samvittig-

hed forbyder dem det. Men hvad er da deres samvittighed? Det er den tankegang, som er resultatet af mange lidelseserfaringer fra tidligere inkarnationer. Selv om de ikke kan huske, hvad de da har oplevet, har oplevelserne fæstnet sig i deres psyke som en mere eller mindre bevidst farefantasi og erfaringsdannelse, så de ikke alene ikke kan nænne at være årsag til andres lidelser, men også søger, hvor det er muligt, at fjerne lidelserne og skabe bedre livsmuligheder for deres medmennesker. Det vil altså sige, at de jordmennesker, som i dag repræsenterer det, der i den gamle forudsigelse er karakteriseret som "fårene", er blevet sådan gennem de erfaringer, de har fået ved at høste den sæd, de tidligere har sået som "bukke". Gennem den del af dommedagsperioden, som hidtil er gået, har de forvandlet deres bevidsthed, og de længes efter en kultur, der virkelig er baseret på fred og næstekærlighed, en kultur, hvor værdien er menneskets skabeevne og arbejdssevne, og ikke gods eller guld, og hvor den i Bibelen omtalte "konge" regerer, hvilket vil sige, at den rene menneskelige bevidsthed, som er indviet og ét med Faderen, udfolder sig i de enkelte mennesker til gavn for helheden.

6. De mennesker, der er demokrater af sind, vil skabe en virkelig fredens verden på jorden

Når mennesker i dag ganske naturligt er interesseret i deres fremtidige skæbne, bør de tænke på, at de selv skaber den med deres væremåde og tankegang. Der vil i de kommende århundreder blive skabt en virkelig fredens verden på denne klode, en verden, hvor kunst og videnskab vil blomstre til gavn for hele menneskeheden. Det bliver de mennesker, der er demokrater af sind, der skal skabe denne verden. Men hvad vil der så ske med de mennesker, som inden for dette tidsrum ikke formår at forvandle deres "bukkebevidsthed"? Dels vil de komme ud for forfærdelige ting i det ragnarok, som en kommende krig vil blive. Og derefter vil de ikke mere blive inkarneret på denne klode, men på en klode i universet, hvor deres specielle bevidsthed og organismedannelse kan passe ind i helheden. Men da deres bevidsthed er en krigerbevidsthed, der sår "ild og svovl", bliver det en ret primitiv klode, hvor de må opleve "gråd og tænders gnidelse". Men også disse væsener vil naturligvis engang nå frem til at udvikle en samvittighed, der kan

karakteriseres som “fårene”s bevidsthed, og så vil de befordre en højere udvikling på den klode, idet intet væsen nogen sinde går fortabt eller dømmes til evig pine.

Mange mennesker går og er bange for en kommende krig, men jeg må understrege, at der ikke er nogen grund til at ængstes for nogen som helst form for krig, hvis man arbejder på at fjerne krigen fra sit eget domæne. Hvis man prøver på med sine tanker og handlinger at skabe fred og forståelse i den atmosfære, der omgiver en, arbejder man for hele menneskehedens fremtid, for en ny verdenskultur, hvor alles største glæde og lyst vil være at leve for at tjene alle.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 12. september 1947 (dato usikker). Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 18, 1958. Artikel-id: MO440.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

GRAND KURSUS

489. Dommedag er en udviklingsepoke

I Bibelen står der noget om “de sidste tider”, og det er disse sidste tider, vi lever i. Det er også udtrykt som dommedag, og vi lever altså i denne dommedag. Dommedag er ikke en dag, der kommer den og den dato, men det er en udviklingsepoke, et tidsrum inden for hvilket afklaringen af, hvad der er ondt, og hvad der er godt, vil blive fuldbyrdet. Det er netop det, der nu i en vældig grad er under udvikling for menneskene. Vi ser, at de store verdensreligioner, som har ført menneskene et stykke fremad i humanitet, er ved at blive mere og mere affolkede.

Religionerne har ikke været beregnet til, og har ikke haft til opgave, at føre verden frem til dens fuldkomne stadium. Der skal noget helt andet til for at føre menneskeheden frem til fuldkommenheden, frem til at opleve det, som Kristus kalder “den nye himmel og den nye jord”. Nu må man forstå, at det er ikke en ny klode, og det er ikke en ny himmel, der skal komme. Vi lever midt i himlen i dette øjeblik, lige så meget, som vi overhovedet nogen sinde kan komme til at opleve det. Ved den nye himmel forstås vor åndelige tilstand, vor bevidsthed, vort kendskab til selve livet.

490. Guds bevidsthed og Guds væremåde

I Bibelen taler man om åndelige verdener, himlen, himmeriges rige osv. Det er ikke selve himlen, for det er jo verdensrummet, men det er selve Guds væremåde, den hellige ånd, Guds bevidsthed, som verdensaltet afslører, og som verdensaltet overalt søger at udvikle de levende væsener frem til. Det er altså himlen. – Den nye jord er den væremåde, som væsenerne kommer til at udløse, når de er bevidst i Guds bevidsthed. Denne nye væremåde må blive en ganske anden end den nuværende, den må blive mere fuldkommen. Den vil blive så fuldkommen, at den bliver fuldstændig i kontakt med Guds væremåde.

Hvad er nu Guds væremåde? Skulle man tro, at noget menneske kunne vide noget om det? Jo, det kan man vide meget om, fordi hele verdensaltet er beregnet på at skulle fortælle menneskene om denne væremåde. Vi ser, at en væremåde er udløsning af tanker, bevidsthed, ønsker, begær, skabelse. Det ser vi også, at naturen udløser. Og vi ser, at naturen udløser sine skabelsesprocesser efter den allerhøjeste fuldkommenhed, viden og kunnen. Naturens skabelsesprocesser er udtryk for den allerhøjeste kraftudløsning. Derfor er det ikke vanskeligt at komme til at lære Guds væremåde at kende, når man iagttager naturen, og det er denne iagttagelse og den viden, det giver, som vil afløse verdensreligionerne.

Verdensreligionerne er beregnet på at skulle føre menneskene frem inden for et bestemt udviklingstrin eller en bestemt udviklingsepoke. Med deres nuværende struktur kan de kun føre menneskeheden et stykke frem. I dag ser vi, at religionerne er i opløsning. De får ikke flere og flere tilhængere, men bliver derimod mere og mere affolkede. Menneskene står jo ikke stille, livet står ikke stille. Menneskene udvikler sig videre og videre, og igennem denne udvikling tilegner de sig noget, de ikke i særlig grad havde på det stadium, da religionerne blev givet. Siden da har de udviklet deres intelligens, deres intellektuelle evner og en god del humanitet.

491. Udviklingen bevirker, at verden bliver mere og mere international

Menneskene kan måske godt siges at være grusomme. De udløser mord, drab og krig, sorger og bekymringer for hinanden, dog sker det ikke under de samme forudsætninger som i tidligere tider. Da var det ligefrem en

sport, da var det gudsdyrkelse at overvinde de andre eller endnu bedre at dræbe dem. Sådan er det ikke i dag. Den brutalitet og den krigstilstand, som menneskene udløser i dag, er fremkommet ved helt andre årsager. Den er fremkommet, fordi de ikke ved nogen bedre udvej. De er helt klar over, at det er en kedelig udvej at skulle føre krig, og vi ser, at der opstår mange tendenser. Der er en hel del kræfter, der arbejder i retning af at få afskaffet krig. De fremkommer på mange forskellige måder. Vi ser, der opstår fredsforeninger, fredsligaer, Nationernes Forbund, Forenede Nationer, UNESCO osv. De arbejder jo alle sammen hen imod at være internationale.

Livet bliver mere internationalt, hverken mennesker eller stater kan isolere sig. Det er meget vigtigt, at de enkelte stater får forbindelse med andre stater, for inden for deres eget område har de som regel ikke alt det, der kræves for at kunne opleve et fuldkomment liv. Det er en livsbetingelse at indføre visse produkter fra andre lande, og disse andre lande skal også have produkter, som de måske ikke selv har. Der bliver således en gensidig udveksling, som vi kalder forretningsverdenen, handelsverdenen, import og eksport. Denne tilstand eller dette princip er også internationalt. Engang kunne landene godt forsyne sig selv. Da måtte man selv lave sit tøj og de varer, man skulle bruge. Sådan er det ikke mere, og derfor er det jo en vældig katastrofe, når der er krig imellem landene. Grænserne bliver lukket, og man vil føle varemanglen ganske skrækkeligt.

Folkene i verden er allerede begyndt at blive til ét folk og at leve på et fællesprincip. Dette princip underminerer så alle de principper, der var idealer i fortidens politik. For eksempel bliver nationalismen undermineret af dette princip. Nationalismen har været højt lovprist, og der er selvfølgelig mange, der endnu dyrker den, ligesom mange dyrker de gamle religioner og dogmer. Men dette at dyrke nationalismen er efterhånden skrigende imod udviklingens gang, mod livets mening. Den tid er forbi, da nationalisme var livets mening, nu er nationalismen i degeneration. Vi ser også, hvordan der bliver muligheder for, at menneskene kan rejse rundt på jorden og besøge andre lande. Det er ikke længere så besværligt at rejse, det tager ikke nogen tid at komme rundt på kloden i forhold til tidligere, og dermed vokser interessen,

længslen og lysten til at komme ud. Denne tendens kommer også til at gøre sig gældende i forholdet til sproget.

492. Nationale og internationale sprog. Esperanto

I Bibelen kan vi læse, at engang var det ligefrem en nødvendighed, at sprogene blev forskellige. [Babelstårnet]. De få mennesker, der var på jorden dengang, havde en tendens til at samle sig og hobe sig sammen, og så ville den øvrige verden være affolket. Sproget blev ikke pludselig lavet om, men udviklingen selv har fået menneskene til at sprede sig. Efterhånden, som de kom til at leve i særlige grupper borte fra andre grupper, fik de deres egne erfaringer og ideer, deres egen udtryksmåde og deres eget sprog. Således opstod der en masse forskellige sprog, og det førte jo frem til at styrke nationalismen.

Men nu er det for en masse mennesker en gene ikke at kunne fremmede sprog, og de må i stor grad hjælpe sig med de store og mest udbredte nationale sprog. Men det er ikke nok. Vi ser, at der er tendenser til at udvikle andre sprog, der ikke er nationale, men internationale.

Vi har set en idealist skabe et verdenssprog, Esperanto, som vil komme til at spille en overordentlig stor rolle, fordi det er skabt efter de guddommelige principper, fordi det er logisk, og fordi det er let at lære. Dette er også noget, der viser hen til, at der vil komme en anden tilværelse.

493. Med næstekærligheden begynder et nyt lys at gennemtrænge verden

Tilbage står endnu det nationale, det med at landene har deres egen regering, og at de har deres egen selvbestemmelsesret osv. Religionen har for længst lært os, at vi ikke sådan kan leve for os selv. Vi skal lære at elske vor næste. "Den, der har to kjortler, må dele med den, der ingen har", sagde Kristus, som netop var i Guds billede, i Guds bevidsthed, i den bevidsthed, der skal blive gældende. Det hedder også, "enhver er sin næste nærmest", og når man skal elske sin næste som sig selv, kan der jo ikke gives et højere mål. Det er altså loven, og der er ingen mulighed for at slippe udenom. Selv om det naturligtvis for visse mennesker ikke er med stor glæde, så går det alligevel i den retning.

En masse tvangsforanstaltninger betin-

ger jo, at vi må hjælpe vor næste. Hvad er skatteprincippet for noget? Er det ikke penge, der skal betales, fordi de skal gå til hjælp til vor næste? For disse penge skabes der dejlige og gode forhold i landet, der bygges f.eks. veje, skoler, læreanstalter, alderdomshjem, og der gives invaliderente osv. Disse penge er altså ikke blot for en selv, men også for ens næste. Når man begynder at iagttage det fra den ene ende til den anden, er det ikke vanskeligt at se, at alt det gamle er i opløsning. Alt det, som var gældende førhen, som var urokkeligt stadfæstet, som måtte være det højeste ideelle, er under opløsning, og nye principper kommer til syne her og der. Et vældigt lys begynder at gennemtrænge verden.

494. *Jordkloden er et levende væsen på vej mod kosmisk bevidsthed*

For nogle år siden begyndte en vældig forstærkning af en kosmisk udløsning fra et solsystem i mælkevejens centrum. Ved denne kosmiske udløsning blev der sendt stråler ind over jorden, og det er disse stråler, der betinger, at udviklingen går så hurtigt, ja, så fabelagtigt hurtigt, fordi kloden med denne stråling er kommet ind i sin egen forvandling til den store indvielse.

Kloden er et levende væsen ligesom mennesket, og den går igennem de samme riger i spiralkredsløbet og opnår ligeledes at gå fra ufuldkommenhed frem til den fuldkommenhed, hvor den oplever den store fødsel, får gudsbevidsthed eller kristusbevidsthed. Det er netop den epoke, vi lever i. Når jorden skal opleve den store indvielse, så er det ikke noget, der sker i samme tidsrum, som et menneske oplever det. Et menneske kan opleve sin indvielse på minutter, sekunder osv. Men minutter og sekunder for jordkloden det betyder for os århundreder, årtusinder. Og derfor har jeg kunnet se, at jorden har ca. 3.000 år tilbage endnu, før den er færdig. Det er ikke på dato og klokkeslæt, men det er det tidsområde, som jeg må betegne det ved.

Til den tid vil jordkloden blive behersket af indviede væsener, og de øvrige væsener i verden, de, der i dag er naturmennesker, vil være nået op på et stadium, der ligger langt over det stadium, de højst udviklede inden for almenheden i dag repræsenterer. Og da vil det være én verden. Der vil være én fælles regering, og alle lande vil blive forenet under ét, være ét folk og have én religiøsitet. Denne ene

religiøsitet er den absolutte sandhed, fuldstændig afklaret som videnskab. Den bygger ikke på formodninger eller hypoteser, der er blevet til gamle dogmer. Tidligere skulle man lystre autoriteterne og tro det, de sagde, men det vil ikke forekomme mere. Vi har jo set, hvordan videnskaben vænner menneskene til ikke at tro på forestillinger og det, andre siger, men opdrager dem til at regne med kendsgerninger. Det, de kan veje, måle og dokumentere, det er jo loven inden for videnskaben.

495. *Videnskabens sammensmeltning med åndsvidenskabens færdige kosmiske analyser*

Foreløbig arbejder videnskaben med den materielle materie, og den er endnu ikke indstillet på at arbejde med de højere åndelige materier, men det vil snart komme. Vi ser jo, at de højeste forskere inden for videnskaben er kommet frem til et område, hvor de er klar over, at de hverken kan måle eller veje, og at de er nødt til at måtte have en ny terminologi for de realiteter, de er kommet frem til. De kan ikke udtrykkes ved de ting, som kan vejes og måles. De er kommet til realiteter, der virker så hurtigt, der er i så stærk bevægelse, der er så mikroskopiske, at de ting, de skal måle, ændrer sig i sekundet, i brøkdeler af sekunder. Det er noget helt andet, end da de begyndte at måle. De kan ikke følge med i den forvandling, der sker.

Det viser, at vi skal frem til ikke at blive ved med at se verdensaltet ved hjælp af kikkerter eller ved vejning og måling. Vi har i os indbygget evner og organer, der skal udvikle sig så vældigt, at vi overalt ser med vore egne sanser. Det andet er som krykker, afstivere eller gangstole, indtil synet er udviklet. Vi ser, at dette nye syn, denne videnskab, vokser fremefter, og vi ser, at videnskaben er blevet hjulpet – uden selv at vide af det. Samtidig med, at videnskaben arbejder vældigt for at finde frem til løsninger på de materielle gåder og at kunne beherske den materielle materie, er der nemlig kommet en ny vældig viden, ved at Gud skænkede verden en videnskab i form af færdige kosmiske analyser, således at hele verdensaltet kan iagttages med logisk tænkning. Det er tilgængeligt for mennesker nu, uden at de behøver at have kosmisk bevidsthed. Det er blevet lavet tilgængeligt, som vi har set på symbolerne.

Man kan således udvikle sig selv til at kunne tænke det hele efter. Man kan udvikle

sig til at se, om det er rigtigt eller forkert. Det er i verden nu. Der er kun en ganske tynd slør-agtig hinde imellem dette nye verdensbillede og det verdensbillede, som videnskaben er kommet til. En dag går sløret til side, og så bliver de sammensmeltet. Den dag kommer.

Hvad vil der så ske, når den dag kommer? Så vil der ske det, at man begynder at indrette sig eller indstille sig på forskning i væremåde.

Så begynder man at opdage, at det er ikke ligegyldigt med tankearter. Man begynder at opdage, at tankearter er kemikalier. Det er kræfter, der kan skabe sygdom og nød og lidelse, og det er kræfter, der kan skabe vældigt velvære, der kan skabe vældig lykke, sundhed og glæde for menneskene. Og allerede nu har vi mulighed for at blive vidne til disse analyser og være med i alt dette.

Torsdag

Skæbnedannelse, polforvandling og vejen til fred

Spørgsmål til inspiration:

1. På hvilken måde kan vi have nytte af Martinus' analyser om antipati, mental frastødning og tiltrækning, for at opnå fred i hverdagen?
2. Hvilke effekter kan overdimensioneret følelse få i vores relation til andre mennesker eller materielle værdier?
3. Hvordan kan vi i praksis forholde os til Martinus' udtalelse om, at "Årsagen til al oplevelse af vor ufred, absolut kun findes i vores eget indre"?
4. Hvad er det, som gør at polforvandlingsprocessen fører til, at mennesket til sidst forlader Moses-kulturen til fordel for Kristus-kulturen?
5. Hvad kendetegner sand Kristusmentalitet, og hvorfor kræver den så lang en udviklingsperiode for at blive til virkelighed?

Tekster fra Det Tredje Testamente:

VEJEN TIL FREDEN

25.1 Antipatien eller årsagen til det dræbende princips udløsning i jordmenneskets væremåde

Så længe det jordiske menneske endnu ikke fuldt ud er et indviet eller færdigudviklet væsen, vil det primære fundament for dets handle- og væremåde i tilsvarende grad være tyngdeenergi indkapslet i uintellektuel følelse og et svagt islæt af instinkt. Ifølge *Livets Bog* er tyngdeenergi det samme som ild, og følelse det samme som kulde. I et levende væsens organisme er disse kosmiske energier forenede i en balance mellem disse to yderligheder i form af den samme organismes normaltemperatur. I det uindviede væsens mentalitet giver nævnte grundenergier sig til kende i form af varierende overbalance enten i den ene eller den anden af nævnte energiers favør. Denne overbalance præger da i den givne situation hele væsenets viljeudfoldelse og den heraf følgende manifestation i tanke og handling. Når tyngdeenergien er i overbalance og derved behersker følelsesenergien, præges væsenets vilje af en mere eller mindre ubehersket antipati, der igen alt efter tyngdeenergiens overvægt i forhold til følelsen giver sig udslag i vrede, hidsighed og de heraf følgende hævnakter, slagsmål, drab og lemlæstelse. Det er denne tilstand, der eksisterer

permanent hos rovdyret og sætter det i stand til at kunne overmande og dræbe sit offer. Og det er den samme tilstand, der hos det ufærdige menneske skaber al fjendskab og i sin mest dominerende kulmination kommer til udløsning i form af menneskehedens indbyrdes krige eller "*alles krig imod alle*". Alt fjendskab, enhver hævnakt, ja alt, hvad der i mennesket er en modsætning til det store næstekærlighedens bud: "*Du skal elske din næste som dig selv*", er udløst af tyngdeenergiens overbalance i væsenerne. Det er denne tyngdeenergiens overbalance eller overdimension i forhold til følelsen i væsenet, der er den sande og inderste årsag til udløsningen af det dræbende princip i væsenets manifestation og væremåde.

25.2 Mental frastødning og tiltrækning

Når tyngdeenergien derimod kommer i underbalance, og følelsesenergien er i overbalance eller fremtræder i overdimension i forhold til tyngdeenergien, kommer væsenet i en modsat affekt. Medens overdimensioneret tyngdeenergi skabte væsenets antipati, skaber den overdimensionerede følelsesenergi på tilsvarende måde væsenets sympati. Og det ufærdige menneskes daglige samliv med medvæsener og omgivelser bliver en variation eller skiftende udløsning af antipati og

sympati. Antipati og sympati er igen henholdsvis det samme som mental frastødning og tiltrækning.

25.3 Overdimensioneret følelse skaber forelskelse

Medens frastødningen giver sig udslag i bitterhed, vrede, forfølgelse, bagtalelse og i det hele taget alt, hvad der kan ødelægge og skade objektet for det pågældende væsens antipati, bevirker tiltrækningen derimod en overdreven sympati, en slags kærlighed, som i virkeligheden ikke er nogen kærlighed, men et middel, en vanemæssig metode, ved hvilken man får opfyldt visse egoistiske begær. Denne uægte sympati eller kærlighed kendes derpå, at hvis den opnåede tilfredsstillelse af de egoistiske begær ikke mere kan opnås ved nævnte sympati, f.eks. i kraft af at denne ikke mere påvirker det væsen, den er rettet imod, idet samme væsen er mættet af denne sympati og har fået dragning imod andre væsener, andre interesser, da vil sympatiens ophav herved pludselig ændre sin indstilling om til antipati og igennem vrede og voldshandlinger søge at opnå det, det før opnåede med sin sympati. Det er det samme princip, vi ser komme til kulminationsudløsning i et væsens forelskelse i et andet væsen. Denne forelskelse er også en ganske overdreven sympati, udløst og båret af begæret efter at eje objektet for forelskelsen, i samliv med hvilket væsen ophavet til forelskelsen finder et næsten livsbetingende behag. Hvis dette behag er gensidigt mellem parterne, oplever disse hermed paringsdriftens kulmination af velvære eller livslykke. Men hvis dette velvære taber sig hos den ene af parterne, idet dette væsen begynder at finde et større behag i og derved kommer til at føle større sympati for et andet væsen, vil den endnu forelskede part begynde at udløse den antipati og vrede imod medbejleren, vi kalder skinsyge. Og imod objektet for sin forelskelse vil samme væsen i værste tilfælde, eller hvis ikke nogen mildere form er tilstrækkelig, bruge vold, ja, man har jo eksempler på, at en sådan skinsyg elsker ligefrem har myrdet objektet for sin forelskelse.

Men det er akkurat den samme slags "kærlighed", vi bliver vidne til i det almindelige daglige livs sympatier. De er ligeledes i de fleste tilfælde kun metoder, ved hvilke man har eller kan øjne kommende fordel. Sådanne sympatier er altså i virkeligheden kun et

udslag af det samme princip som forelskelse. Der er bare den forskel, at ved almindelig forelskelse ønsker man at parres med et andet væsen, medens man ved den almindelige sympatiudløsning til andre væsener i den daglige væremåde ønsker at "parres" med (komme til at eje) ting, der kan betyde store fordelagtige, materielle behag eller goder. I virkeligheden er al denne egoistiske sympati det samme som "snobberi". Vil ikke de fleste mennesker gerne udøve hele deres charme og gøre meget for et væsen, der sidder i stor position, og som man ved, der har magt til at hjælpe en frem til en bedre stilling, til en større position i samfundet eller til opfyldelsen af andre af ens ønskedrømme? – Lad bare en mand komme ind i en stor forretning og være iklædt et fattigt kostume, så betjeningen tror, at han kun er et nul socialt eller samfundsmæssigt set. Han skal da nok få at mærke på betjeningen eller ekspedienternes kolde og vrangvillige indstilling til ham, at her er der ikke nogen sympati eller måske ikke engang almindelig høflighed at vente. Her er kun mental kulde. Lad den samme mand en time senere højsoigneret og iklædt den fornemste og dyreste mode køre op foran forretningens portal i en af de mest moderne og kostbareste luksusvogne og med privatchauffør. Da er det ikke de mere underordnede ekspedienter, der tager imod. Nej, her er det afdelingschefer og underdirektører, der udviser deres største charme og velvillighed for at takkes "den store mand". At komme i velyndest hos ham kan måske betyde meget i ens karriere og position. Altså udviser man over for den store mand en mental udfoldelse, der i princip er det samme som den, man udviser igennem en forelskelse, der i virkeligheden i sin inderste analyse kun udgør en højere form for "snobberi". For "den store mand" lægger man således et meget energisk snobberi for dagen. Man håber dermed, at en eller anden af ens ønskedrømme ved ham kan blive bragt til opfyldelse. Men hvis nu den "fornemme mand" meget gerne tager imod disse væseners store velvillighed, men ikke giver så meget som en lille venlig tak eller en lidt mere håndgribelig påskønnelse til gengæld, hvad så? – Ja, så er forelskelsen gået alt snobberiets gang, er blevet til antipati, udløsende alskens udtryk, der i værste tilfælde er af en sådan natur, at de er mere eller mindre uegnede til at gengives her.

Det må dog bemærkes, at der iblandt et sådant personale naturligvis kan findes personer, der udgør en undtagelse fra reglen og således er mere modne, mere åndeligt voksne og derfor begynder at have den samme sympati, ja, undertiden en større sympati for den fattige end for den rige mand. Men det er ikke ud fra undtagelserne, man skaber en analyse, den må skabes ud fra det almengældende.

25.4 Det dyriske menneske eller løsningen på sfinksens gåde

Vi ser således, at egoismen her er til stede i alle disse former for sympatier. Denne form for sympatiudløsning har altså ikke noget med den virkelige uselviske og intellektuelle sympati, der er det samme som absolut kærlighed, at gøre. Den er derimod kun et led i det ufærdige væsens selvopholdelsesdrift. Det er sådanne selviske eller egoistiske drifter, der kendetegner ren dyrebevidsthed, medens alle de uselviske drifter i mennesket kendetegner mennesket i renkultur. Det vil altså sige, at det område, der i menneskets mentalitet befordrer egoisme eller selviskhed, er dyrisk, og det område i mentaliteten, der befordrer uselviskhed, er menneskelig. Ligesom det jordiske menneske kropsligt set er et "pattedyr", således er det også, grundet på det i dets mentalitet fremtrædende dyriske område, et dyr, bevidsthedsmæssigt set. Det uindviede menneske er således i nogen grad "dyr" og i nogen grad "menneske". Dets manifestation eller væremåde må derfor også i tilsvarende grad være dyrisk og menneskelig. Det er dette, der er løsningen på sfinksens gåde.

25.5 Hvad der burde være enhver regerings og ethvert politisk partis største opgave

Burde det ikke være enhver regerings eller myndigheds såvel som ethvert politisk partis største opgave at befordre en videnskab, der gør det til en selvfølge for ethvert væsen, hvilke umådelige private og offentlige goder det ville bringe at få fjernet den overtro i det ellers så intellektuelt eller materiel-videnskabeligt udviklede menneske, at andre væsener er dets fjender, og at de må bekæmpe disse væsener med våben, mord, drab og ødelæggelse? – Med fjernelsen af denne overtro vil man komme til at se, at det eneste onde, der eksisterer, er inden for hvert enkelt uindviet menneskes eget mentale område. I kraft af

dette onde bliver mennesket sin egen dødsfjende. I absolut forstand har mennesket ikke noget som helst fjendtligt område i hele det store univers. Alt er til for at tjene det levende væsen. I virkeligheden findes der absolut ingen anden vej til den af hele menneskeheden så stærkt ønskede *varige fred på jorden* end netop igennem videnskaben om det dyriske i mennesket og den heraf følgende praktisering af befordringen af dette dyriske områdes undergang i ens eget indre, i ens egen mentalitet, i ens egen hjerne, hjerte, kød og blod. Årsagen til al oplevelse af vor ufred findes absolut kun i vort eget indre, absolut ikke i vore medvæseners indre. Der findes kun årsagen til disse væseners oplevelse af ufred. Vi vil derfor aldrig i nogen som helst situation kunne bekæmpe krigen og dermed skabe fred i vort eget sind ved at forfølge og nedkæmpe andre væsener.

Skrevet som artikel til Kosmos 1952 (5-6).

DEN NYE KULTUR

4. Oplevelsen af mørket skaber bevidsthed

Menneskene er endnu ikke helt i Guds billede, som er denne alkærlighedens væremåde, der giver kosmisk bevidsthed. For at kunne blive skabt i Guds billede må de lære modsætningen at kende og erfare mørket.

Den fysiske tilværelse er ikke den færdige tilværelse. Vi lever i virkeligheden slet ikke på det fysiske plan, hvor der kun er bevægelse. Men bevægelserne er logiske, de udgår fra det "levende noget" i os. Vi er på det åndelige og ikke på det fysiske plan, og derfor eksisterer "døden" heller ikke. På det fysiske plan, hvor Gud former mennesket, oplever vi "døden". Der kan vi "nyde af kundskabens træ", som er det daglige liv fra morgen til aften, hvor vi gør alle vore erfaringer på både godt og ondt. Det udvikler os, og vi bliver klogere og klogere, og vi får evne til "at kende forskel på godt og ondt ligesom Gud selv".

I begyndelsen af spiralkredsløbet har det levende væsen ingen bevidsthed ud over en salighedsbringende erindringstilstand, og det skal så til at lære at kunne leve livet. I dyreriget er organismen et krigsredskab, dyrene er byggede til at kunne angribe og forsvare sig, og dyreriget er en eneste stor krigsskueplads. Dyrene har ingen fri vilje, men derimod en selvopholdelsesdrift, der byder

dem at kæmpe for at opretholde deres krop. Derved kommer dyrene til at lære mørket at kende, og det udvikler bevidstheden.

På abestadiet begynder væsenet at få en oprejst gang, forbenene eller hænderne bliver frigjorte til bl.a. at kunne danne krigsredskaber. Menneskene er blevet mægtigt dygtige til at danne disse krigsredskaber, de er nået frem til at have forsvarskræfter, der er millioner af gange større end nødvendigt. Men det er noget, der skulle frem, for at de kunne opleve kulminationen af mørket. Hvordan skulle de få erfaringer om en bedre tilværelse, hvis de ikke fik lov til at prøve alting?

5. Jeget og skæbneloven. Verdensaltets logik

Der er intet som helst fast punkt uden for de levende væsener. Der er klipper og hårde ting, men det er bare fortættede energier, fortættede vibrationer, det er ikke faste punkter. Det eneste faste punkt, hvorfra al energi udgår, er jeget. Jeget eller det faste punkt er en evig realitet, der er uden forklaring. Det eneste, man kan sige om det, er, at "det er et noget, som er". Enhver energiudfoldelse, bevægelse eller handling udgår fra dette faste punkt og kommer tilbage igen. Man er således selv årsag til sin skæbne.

Der skal andre væsener til at udløse eller være medier for denne skæbne, og det gælder såvel for den gode som for den onde skæbne. Vore venner er dem, der kommer med den gode skæbne. Vore såkaldte fjender er i virkeligheden ikke vore fjender, det er væsener, der kommer i berøring med vor aura for at udløse vor skæbne. Når de ikke er årsag til vor skæbne, er der ingen mening i, at vi bliver vrede på dem, i stedet skulle vi næsten være dem taknemmelige. Det gælder nemlig om at begynde at forstå, at det er ens eget, der kommer tilbage, at det er Gud, der viser os, hvad vi har gjort forkert.

Hvad så med vore fjender, der kommer med karmaen? – Ja, de laver skæbne til sig selv ved at give andre skæbne. Det er det samme princip, der gør sig gældende hele vejen. Der er ingen, der kan lide uret, og ingen, der kan gøre uret.

Hvis der kunne ske uret, ville hele verdensaltet være af lave. Ja, med en sådan uregelmæssighed ville der slet ikke være noget verdensalt.

6. Ægteskabets og forelskelsesevnen degeneration

Menneskene forvandler sig, og de har været under skabelse helt nede fra minerallivsnehederne. Det førende under menneskets skabelse gennem mange liv har været ægteskabet og parringsdriften. Igennem årtusinder, ja så at sige i hele menneskehedens historie, har det været det faste punkt, at mand og kvinde passede sammen og levede sammen med deres børn. Men nu er der ved at ske det, at ægteskabet ikke mere er det faste punkt, det har været. Vi ser, at mange unge mennesker ikke gifter sig, de flytter sammen og lever i såkaldte "papirløse ægteskaber", fordi forelskelseevnen eller den kraft i dem, som bevirkede, at de giftede sig, er degenereret forfærdelig meget. I gamle dage kunne forelskelsen holde hele livet. Det kunne oven i købet være så galt, at hvis den hos den ene part gik over i utide, kunne den anden part næsten blive sindssyg. Sådan er det ikke i dag, hvor forelskelsen kun varer i meget kort tid, og så bliver væsenerne forelsket i en ny osv. Det er sådan set ingen afsporing. Forelskelsesevnen degeneration er et led i den udvikling, hvor mennesket er ved at blive skabt om til at blive i Guds billede.

7. Lidelserne befordrer alkærlighedens vækst

Menneskene kan kun få den skæbne, de selv har skabt, og derved udvikles de og lærer, hvad de skal gøre, og hvad de ikke skal gøre. Kærligheden vokser. De lærer at tilgive mere og mere og vokser over ægteskabet. For tiden er ægteskabets kærlighed den dominerende i eventyr, blade og aviser, men den er ikke andet end en hormondrevet sympati, og derfor kan dyrene også have den. Alkærligheden kan kun blive til igennem alle de selvoplevede lidelser. Den ene lidelse efter den anden skaber en medfølelse og en medlidenhedsevne i os. Hvis man for eksempel selv engang har brækket et ben, er det meget nemt at forstå de smerter, som et andet menneske har, når det brækker benet. Hvis man er død af en vældig forfærdelig kræftlidelse, er det også nemt at sætte sig ind i et andet menneskes lidelser. På denne måde udvikler vi os humant.

8. Skabelsen af mennesket i Guds billede i kraft af poludvikling

Vi er inde i en situation nu, hvor moralen er meget løssluppen, næsten alle vegne er der

umoral. Det er for, at man kan lære, hvordan man ikke skal leve, og hvordan man skal leve for at være til glæde og velsignelse for hinanden.

Ægteskabet degenererer, og mange mennesker har udlevet ægteskabet. Men der er stadig mange mennesker, der ikke er færdige med ægteskabet, de ønsker det gammeldags ægteskab. Det må naturligvis dø af sig selv. Meningen med de unge mennesker, der ikke gifter sig, er, at de i kraft af en "poludvikling" skal nå frem til at blive frie væsener.

Ethvert levende væsen har en feminin pol og en maskulin pol. Hos nogle væsener er den maskuline pol dominerende, og det er hanvæsener. Hos andre er den feminine pol dominerende, og det er hunvæsener. Disse to køn er skabt til at leve sammen i ægteskab.

"Den ordinære pol", der er den maskuline i manden og den feminine i kvinden, varetager alle interesser, der har med ægteskabet at gøre, dvs. mage, afkom, føde, bolig, klæder osv. "Den modsatte pol" står for alt, der ikke kommer ægteskabet ved. Det er al den viden, al den intellektualitet og alle de mange, mange forskellige interesser, som menneskene er nået frem til. Det er denne modsatte pol, der skal gøre dem til "mennesket i Guds billede".

9. Troskab i ægteskabet

Når man nu lærer, at ægteskabet er noget, der hører op, betyder det ikke, at man pludselig kan være troløs og løbe fra sit ægteskab. Livet vil fordre, at man er ærlig og holder sit løfte. Mange mennesker føler sig allerede bundet i ægteskabet, men man kan ikke anvende mine polanalyser som undskyldning for at forlade sit ægteskab. Man kan ikke uden videre gå fra den anden part, man må have en vis ordening med hinanden. Det er forkert at tro, at man bare kan skeje ud og narre andre, men det vil man så også få lært. Det er ikke noget, jeg skal kritisere, for min skyld må folk naturligvis være, som de vil, og gøre som de vil.

Men nu da ægteskabet er i opløsning, er det på tide, at disse analyser er blevet manifesteret.

10. Den seksuelle forvandling

Men der er endnu en mening med den modsatte pol, udover at mennesket skal blive intellektuelt og vokse fri af ægteskabet. Den danner mennesket til at få interesse og sympati

for sit eget køn. Det har været noget, som menneskene har haft meget vanskeligt ved at forstå, og mange mennesker i dag kan ikke forstå det. Hvordan kan det være, at mennesket kommer til at holde af sit eget køn? – Jo, manden begynder at blive bevidst i sin modsatte eller feminine pol, og den er ikke interesseret i det feminine, men derimod i det maskuline. På samme måde begynder kvinden at blive bevidst i sin maskuline pol, der er interesseret i det feminine. Derfor kommer man til at elske sit eget køn.

Nu er det klart, at noget, der er i sin begyndelse, ikke kan være fuldkomment. Der er mange udskjelser og afsporinger, og det har været forfulgt og forbudt af politiet. Moses siger oven i købet: "Hvis en mand ligger ved en anden mand, ligesom en mand ligger ved en kvinde, så er han hjemfalden til døden". Moses var meget strengt imod det, men nu er det ved at begynde at blive frit. Folk begynder at forstå, at det at elske sit eget køn ikke bare er en vane eller tilbøjelighed, men at det er en virkelig tilstand, som mennesket vokser frem til.

11. Det homoseksuelle eller dobbeltpolede menneske

Efterhånden som mennesket kommer igennem mørket, bliver det mildere og begynder at få en ny sympati, som ikke har med ægteskabet at gøre. Denne nye sympati, som jeg kalder "alkærligheden", vokser hos det dobbeltpolede eller homoseksuelle menneske. Jeg ynder ikke at kalde det "homoseksuel", da det homoseksuelle begreb har fået et forfærdeligt ry, fordi folk ikke vidste, hvad det var, og troede, at det var afsporet. De så kun de mennesker, der skejede ud og var afsporede, de så ikke de virkelig normale homoseksuelle eller dobbeltpolede mennesker. At være homoseksuel er ikke noget forkert. Det er noget, mennesket ikke kan gøre for. Det bliver alle mennesker. Der er ingen undtagelse.

Den tilstand, hvor mennesket elsker sit eget køn, er ikke en vedvarende tilstand, det er en overgangstilstand mellem dyret og det rigtige menneske. Det er således kun foreløbigt, at mennesket kommer til at elske sit eget køn, da der til sidst ikke findes to forskellige køn. De to køn bliver ens. Manden bliver til et menneske, og kvinden bliver til et menneske – til mennesket i Guds billede.

12. Kristusvæsener

For at blive i Guds billede må mennesket være en fuldkommen og nøjagtig kopi af Gud, der er alkærlig, alvis og almægtig. Derfor kunne Kristus også sige: "Mig er givet al magt i himmelen og på jorden".

Når vi når frem til det stadium, er vi ikke bundet til reinkarnation eller en fysiske krop, så har vi den krop, vi tænker os. Der er ingen afstande, og man har adgang til hele verdensaltet. Når man får denne kosmiske bevidsthed, smelter ens bevidsthed sammen med de mange andre "kristusbevidstheder", der eksisterer. Kristus er nemlig ikke et enkelt menneske eller en enkelt guddom, der er millioner af kristusvæsener. Vi bliver alle sammen kristusvæsener. Det er målet.

13. Kristus er modellen på det færdige menneske

Hvorledes kunne Kristus vide, at man skal tilgive ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdststyve gange syv gange? – Hvorledes kunne han gå på vandet og stille stormen på søen? – Hvordan kunne han helbrede syge mennesker blot ved sin tankes magt? – Det kunne han takket være erfaringen om mørket.

Kristus er modellen på det fuldkomne menneske. Ved korsfæstelsen viste han, hvor langt man skal gå. I den værste smerte på korset kunne han bede for sine bødler: "Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre". Man skal tilgive alt, og "man skal tage sit kors", som han sagde.

Det er ikke noget, man kan gå hen at gøre i dag. Det kan ikke hjælpe, at jeg siger til mennesker, at de skal finde sig i alt muligt. Men med tiden udvikler de sig til at komme dertil. Lidt efter lidt bliver menneskene kærligt anlagt, og efterhånden nænner de ikke at gøre det eller det.

Den lidelse, som Kristus blev påført, var ikke karma. Han behøvede ikke den lidelse, da han for længst var kosmisk voksen eller fuldkommen. Han påtog sig frivilligt denne lidelse, fordi menneskeheden skulle have en model på, hvor langt man skal kunne gå i sin tilgivelse. Man skal tilgive alt! – Hvis vi ikke skulle blive ligesom Kristus, var der ingen mening i, at han skulle være model.

14. Dommedag eller Moses-kulturens undergang. Kristus-kulturen er den nye verdenskultur

Vi er på vej ind i en ny verdenskultur, en Kristus-kultur, der ikke i den grad vil være baseret på ægteskabet, men på mennesker, der er ved at blive udviklet til frie mennesker eller kristusvæsener.

Men først skal vi igennem en vis katastrofe eller et "ragnarok". Ragnarok kan man måske ikke kalde det, fordi det er et led i udviklingen. Det er denne "dommedag", som skulle komme samtidigt med "Kristi genkomst".

Denne meget ubehagelige tilstand og store forandring er lige på trapperne. Medregner man anden verdenskrig, kan man sige, at denne "dommedag" allerede er igang. Det, der vil komme, vil ændre verden fuldstændigt, og i næste årtusind vil vi få en hel anden verdenskultur end den nuværende Moses-kultur eller Moses-epoke, der er på retur.

Moses-kulturens love er baseret på hævn og straf, på "øje for øje og tand for tand", men Kristus siger, at man skal tilgive.

Moses-kulturen er baseret på ægteskabet, men den kommende kultur vil blive baseret på Kristus-bevidstheden. Kristus viste, at man skal være trofast og ærlig osv, men han henviste ikke til ægteskabet, han henviste til, at man skal elske sin næste som sig selv og Gud over alle ting. Når man elsker sin næste som selv, så elsker man også Gud over alle ting, for Gud er jo ens næste.

Dommedagen med dens forfærdelige oplevelser vil omskabe mange mennesker. Hvor mange blev der ikke omskabt under anden verdenskrig? – De, der havde de mest forfærdelige lidelser og blev pint og plaget til døde på de mest grusomme måder, vil have en anden bevidsthed, når de fødes igen. De, der nu kommer ind i det nye buldrende mørke, vil også blive omskabte. Vi skal alle sammen nå frem til fuldkommenheden.

Det bliver ikke behageligt, så længe "ragnarok" står på, men der må man regne med, at man ikke kan få anden skæbne end den, man har til gode, og når man så passer på ikke at lave andet end godt, kan man heller ikke få mørke tilbage.

Menneskene er under god beskyttelse, selv om det tilsyneladende somme tider kan være temmelig slemt. Alle er i virkeligheden under Guds beskyttelse eller i Guds varetægt.

Alt det mørke er ikke andet end nødvendige, fuldstændig logiske processer, der må til, for at man kan komme til at overvinde mørket og få en bevidsthed som Gud. Hvordan skulle man få en bevidsthed, der var herre over alt mørke og kendte til alt mørke, hvis ikke man havde oplevet det personligt med sin egen krop? – Det er ikke nok, at man har læst det hos andre, vi må alle sammen opleve det.

Artiklen er baseret på en båndoptagelse fra søndag den 26. marts 1978, hvor Martinus taler for hovedsageligt unge mennesker fra påskearbejdsholdet på Terrassen i Martinus Center. Stykoverskrifter og bearbejdelse af båndafskrift af Ole Therkelsen. Godkendt i rådet 09.10.2003. Første gang bragt i Kosmos nr. 3, 2004. Artikel-id: M1775.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Fredag

Gavekultur og en bestående fred

Spørgsmål til inspiration:

1. Hvad kræves der for at virkelig kunne give, uden at kræve noget i gengæld? Hvad er en "camoufleret gave" egentlig?
2. Hvilken rolle kan gavekultur spille som livsstil, i vores hverdag og i ønsket om en fredeligere verden?
3. På hvilken måde vil den sand gavekultur bidrage til, at mennesket befries fra lidelse, og der opnåes sand demokrati og fred på jorden?
4. Hvilke egne erfaringer har I af, at anvende forskellige former for gavekultur ("sand" eller falsk) i hverdagen?
5. Hvordan får I inspiration til at blive virksomme "celler" i fredsarbejdet på jorden?

Tekster fra Det Tredje Testamente:

GAVEKULTUR

6. KAP. Verdens frelse gennem gaveprincippet, diktaturets undergang og demokratiets opståen

Når dette "at give" således i virkeligheden er hovedprincippet i den jordmenneskelige udvikling, er den akse, omkring hvilken al daglig tilværelse drejer sig, er det givet, at denne tilværelses gang bliver urolig, larmende, skurrende og ustabil, bliver med stød og bump, så længe denne "akse" ikke er solidt funderet, men svinger med i de jordmenneskelige "at-tage-begærs" dominerende centrifugalkraft. Det, jordmenneskeheden i dag sukker og stønner under, er altså denne dens egen tilværelses tilknytning til nævnte ustabiliserede akse. Og "verdens frelse", "menneskehedens befrielse" eller "verdensgenløsningen", består altså i at få denne akse stabiliseret, således at den bliver det virkelig centrale og faste regulerende ligevægtspunkt for al jordmenneskelig mental svingning. Derved vil alle de nu så vel kendte forfærdelige uligevægtstilstande i nævnte svingning, vi kalder krig, drab og lemlæstelse, henrettelser, røveri, plyndring og straf med deres blodbesudling af alt, hvad der er ædelt, fredeligt og smukt, kærligt og oplysende eller livgivende, ophøre, og en vedvarende fred og harmoni uforstyrret kan komme til at afløse det

nuværende mordrabalder og gøre tilværelsen til sang, musik og skaberglæde.

Gaveprincippet udvikling er altså verdens frelse. Og vi bliver da også vidne til, at dette princip er al visdoms sjæl og på en særlig tilpasset måde er det væsentlige i de nugældende største verdensreligioner. Herfra går det over i den jordmenneskelige mentalitet som basis for moraldannelse, giver mere og mere ekko i dens jura, love eller retsvæsen, politik og samfundsadministration.

Da gaveprincippet er det modsatte af tvangsprincippet, vil det, overalt, hvor det udvikler sig, resultere i en større og større frihed for samfundet såvel som for de enkelte mennesker. Som udtryk herfor ser vi igennem historien, hvorledes de enevældige eller diktatoriske monarkier mere og mere har måttet forandre sig til demokratier, fristater eller republikker.

Medens det enkelte menneske under den førstnævnte regeringsform var en absolut magtesløs undersåt af en enevældig hersker over dets liv og død, dets materielle position og fremtræden, er det under den sidstnævnte nået frem til at være blevet en medbestemmende enhed i selve samfundets styrelse. Det har fået den såkaldte "stemmeret". Det er med til at vælge eller bestemme de personer, til hvilke regeringsmagten gives, og de love og bestemmelser, de måtte foreslå. Enevælden

er således en fortidslevning, en mental museumsgenstand.

At man i visse lande ikke desto mindre har måttet sætte en sådan "museumsgenstand" i form af diktatur på tronen, kan jo kun skyldes et altfor dominerende flertal af sjæle på fortidsundersåtternes udviklingstrin, væsener, som ikke i tilstrækkelig grad har udlevet virkningerne af de diktatoriske ufuldkommenheder, ikke har oplevet, at et enkelt menneskes uindskrænkede magt over sjæle på højst forskellige udviklingstrin aldrig i længden kan føre til harmoni med undtagelse af, at diktatoren eller magtindehaveren har uindskrænket indsigt i alle mentale afskygninger i hvert eneste trin på den udviklingskala, som hans undersætter til enhver tid nødvendigvis må repræsentere. Men for at få en sådan indsigt måtte diktatoren være en meget høj sjælelig eller åndelig indviet. Men da denne indvielse kun kan opnås gennem den totale udvikling af næstekærligheden i ens indre, og magtbegærets komplette udlevelse og degeneration nødvendigvis må blive en følge heraf, og denne udlevelse igen uundgåeligt må have til følge: begæret efter, og glæden ved, at skabe frihed for alle, forstår man, at en så høj indviet ikke kan være diktator. Men når en indviet ikke kan være diktator, må dette embede således altid besættes med en – uindviet, hvilket igen vil sige, et væsen, der ikke kan have nogen fuldkommen mental indsigt i alle de sjælelige foreteelser i de undersætters fremtræden, han har kapret sig ret til uindskrænket at befale eller regere over. Han jonglerer med, byder og befaler således over kræfter, han ikke kender til bunds, og hvis love han derfor heller ikke kan følge. Resultatet heraf må nødvendigvis blive en hasarderet tvang over disse kræfter. Da disse kræfter er undersåtternes mentalitet, vil hans væsen således betyde undertrykkelse. Undertrykkelse af mentalitet skaber begær eller længsel efter frihed, længsel efter afkastning af åget hos den undertrykte, fordi det er en standsning af hans livs vækst, det er at sætte udviklingen i spændetrøje.

Men da intet panser er stærk nok til i længden at kunne være materiale for en holdbar "spændetrøje" for udviklingen eller til i længden at standse livets gang, må ethvert sådant i form af diktatur fremtrædende panser uundgåeligt til slut revne midt i al sin tilsyneladende glørværdige magtbrynde. Livet

kender ikke til nogen hindring.

Det er rigtigt, at demokratiet også repræsenterer et magtvælde, der undertiden af mange må føles som tvang og undertrykkelse. Men her kan denne undertrykkelse ikke nå op til tilnærmelsesvis at blive nær så dominerende og overlegen som ved det uindskrænkede diktaturvælde, hvor enhver kritik, modstand eller indvending kan påføre sit ophav dødsstraf og således i højeste grad er livsfarlig.

Under demokratiet er enhver samfundsforanstaltning, enhver lov, et resultat af repræsentanter for alle interessesfærer. Bliver en foranstaltning altfor generende eller unødvendig, bevirker begæret efter dens afskaffelse jo efterhånden det stemmeflertal, der kan sætte den ud af spillet. Det er givet, at ved en sådan regeringsform, hvor alle gennem deres stemmeret har adgang til at gøre deres indsigt gældende, har ret til at være medbestemmende for eller imod en forordnings gennemførelse, kan et misbrug af statsmagten ikke i den grad komme til udtryk som igennem et diktatur, hvor magten uindskrænket er givet til et enkelt væsen, og hvor hver enkel af statens øvrige borgere derfor fuldstændig er berøvet enhver form for indflydelse eller medbestemmelsesret på statsformen. Det bliver derfor også en kendsgerning, at denne umuligt kan blive andet end udtryk for diktatorens eller magthaverens luner og ærgerrighed, hans naivitet såvel som hans intelligens, hans dårlige såvel som hans gode egenskaber. En enkel fejlagtig impuls fra hans side fører med lethed et folk i afgrunden. Diktaturet kan derfor aldrig i længden blive det bolværk imod undergang og nedværdigelse som demokratiet, hvor enhver større afgørende regeringsimpuls ikke har nogen som helst indflydelse eller kraft, før den foreligger som et resultat af det medbestemmende folks flertals sanktion. Og før den når et sådant stadium, er den nødsaget til at være et resultat af dette flertals overvejelse for og imod og bliver derved i større grad garanteret at være udtryk for besindig eftertanke og overvejelse, end når den er udtryk for diktatorens pludselige bestemmelse, der ikke skal passere konfrontationen med andres indsigt eller overvejelse.

Nu vil man måske indvende, at demokratiets regeringsform er altfor langsom, og at dette, at alle har medbestemmelsesret, kun skaber politisk tovtrækkeri, hvorved alle

afgørelser bliver forsinkede eller forhalede. Men har et kultiveret folk da så travlt, at det ikke har tid til at lade sine beslutninger eller afgørelser gennemgå den størst mulige gennemtænkning eller overvejelse, men blindt må overlade det til en enkelt af sine millioner af hjerner? – Og kan en sådan travlhed være udtryk for kultur? – Og kan et folk eller samfund vokse i kultur og ånd ved at binde sine millioner af hjerner til en i forvejen kommanderet eller befaleet ensrettet tænkning? – Kvæler det ikke hermed sin intellektualitet? – Er det ikke en kendsgerning, at de organer, der ikke bruges, degenererer og forgår? – Hvis man aldrig benyttede mere end en af sine ti fingre, ville de andre ni jo uvægerligt visne, blive ubrugelige eller dø. Hvis man aldrig taler, mister man jo taleevnen. Tror man ikke også, at man tilsidst ville miste synet, hvis man blev tvunget til i årevis at leve i et total mørke? – Jo, livet tolererer intet overflødigt. Alt, der ikke bliver benyttet, må dø. Og er den fart, diktaturet kan præstere i sine regerings-sager ikke dyrekøbt, når den kun kan ske på basis af at sætte dets millioner af hjerner, og dermed hovedparten af sin intellektualitet i spændetrøje? – Kan et folk vokse kulturelt ved at formindske eller indskrænke sin tænkeevne? – Er det ikke ligeså tåbeligt som at påstå, at en mand løber op ad en trappe samtidigt med, at han løber ned ad den? –

Da vejen til udvikling af al intellektualitet og kultur går igennem frihed til at tænke, frihed til at kritisere, hvilket vil sige påvise mangler eller fejl, frihed til at fremsætte ideer og forestillinger, der ikke akkurat ligger indenfor den autoriserede horisont, eller det der er blevet officiel skik og brug, samt absolut frihed til med sin stemmeret frit og åbent at være for eller imod ethvert påtænkt forslag i statsstyrelsen eller samfundsordningen, vil intet som helst diktatur nogen sinde kunne blive identisk med en virkelig kulturstat, idet det jo kun eksisterer i kraft af at fængsle, eller indskrænke frihed for den intellektualitet, der er den absolut uundværlige livsnerve, impuls eller det urokkelige fundament for enhver virkelig civiliseret kultur.

At diktaturet har en stor udviklet teknik, store fabriksanlæg er ikke udtryk for virkelig kultur, det er kun udtryk for noget, der kan tillæres, det er kun resultater af opskrifter. Disse resultater bliver først udtryk for kultur eller virkelig civilisation gennem det, de

anvendes til. Hvis den fremragende teknik, hvis de store fabriksanlæg i særlig grad anvendes til skabelsen af mordinstrumenter, raffinerede sprængstoffer og skydevåben, bombeflyvemaskiner og undervandsbåde, giftgasser etc., så er de kun udtryk for, at deres ophav kun er – “naturmennesker”, der er kommet i “moderne klæder”. Så er det “buskmanden” eller “ildlænderen”, der har fået moderne våben. Så er det fortidens erobryllystne vilde stammer, der i dag skjuler sig i de militære optog og parader. Og så forstår man bedre, at disse må have diktatorer. Høvdingedyrkelsen er endnu ikke udlevet i deres bevidsthed, ligesom den jo også er uundværlig i enhver krigerisk manifestation. Her må man have diktatorer. På en valplads kan man ikke parlamentere om slagplanen. Det ville kun give fjenden forspring. Her må soldaten blindt lystre generalen. Her gælder fart og hurtighed. Her er det modpartens, “fjendens” overrumpling og totale knusning, der er livsglæden. Men kan et folk betragtes som et kulturfolk eller som virkelig civiliseret, blot fordi de har overført denne de vilde folkestammers livsform og krigsdisciplin til deres egen regeringsform? – Jeg kan kun se, at en sådan nation i virkeligheden kun er blevet til en – “kaserne”, i hvilken det vrimler med overlegne “generaler” eller magtfulde håndlangere for diktatoren, og forkuede, dresserede slaver i form af intetsigende “menige”.

Da diktaturet således kun kan eksistere i kraft af undersåtternes frihedsberøvelse, må det altid være i krigstilstand. Det ligger ikke i de levende væseners natur godvilligt at lade sig sjæleligt eller materielt binde. Og diktaturet må således hele tiden ligge i kamp med denne natur, der ikke er en blot og bar hjerne-modstand, men derimod er selve livets egen vækst i undersåtternes mentalitet. Og denne vækst kan ikke standses, men skal nok, som før nævnt, tilsidst sprænge diktaturets spændetrøje.

Diktaturet er altså en kamp mod selve livet og udviklingen og er således gaveprincipets største kontrast. Det er et magtens regime, der kun har hjemsted i zoner, hvor “Valhal”, om end ubevidst, endnu er det altoverskyggende, strålende eller glørværdige ideal, og overfor hvilket alt andet i tilværelsen må blegne, zoner, i hvilke “retten” endnu kun er et tåget begreb. I samme grad som væsenerne således endnu befinder sig på disse

udviklingstrin, hvor "magten" og ikke "retten" er det absolut førende ideal, kan de altså lovprise diktaturet. Men er de i udviklingen nået frem til zoner, hvor "retten" er begyndt at gå forud for magt, da forvitrer sværdets moral, og spirerne til en ny verden, i hvilken "retten" og dermed frihed for alt højere livs vækst, begynder at øjnes i det fjerne.

Da denne ny verden er en frihedens verden, er den gaveprincippets verden, thi ingen som helst form for gave kan eksistere uden at være udtryk for en eller anden frigivelse. En hvilken som helst gave er således identisk med dette "at give fri". Det første nogenlunde synlige resultat af en sådan frihedens atmosfæres indvirkning på det af de dyriske magttraditioner bundne jordmenneskelige samfund, er det, vi i dag kalder "demokrati". At dette demokrati i sin nuværende form langt fra repræsenterer den form, der er udviklingens endelige mål med demokrati, er naturligvis en selvfølge. Demokratiet er jo så at sige kun lige i sin begyndelse, kosmisk set. Det må kæmpe imod individernes endnu stærke diktatoriltøjeligheder både indenfor og udenfor dets nuværende magtområde. De dyriske traditioner lader sig ligeså lidt forandre ved pludselig frigivelse som ved en pludselig tvang. Den virkelige frigivelse af væsenet kan kun gives af dets egen udvikling. Den virkelige sjælefrihed er altså noget, der kommer med væksten ligesom væsenets forandring fra barn til voksen. Den kan ikke dikteres eller trylles frem på stående fod ved eksperimenter eller befalinger.

Men demokratiet har den fordel fremfor diktaturet, at det lader livet lempe sig efter udviklingen i kraft af den stemmeret eller medbestemmelsesret, det garanterer hver enkelt af sine borgere. Alt eftersom disse forandrer synspunkt, får bedre indsigt og begavelse, forandrer dette jo disse væseners stemmeinteresse. Og i kraft af deres stemmeret har de altså medbestemmende indflydelse på, at stemmeobjektet kan bringes i kontakt med den forandrede interesse. På denne måde bliver demokratiet en regeringsform, der hele tiden ublodigt forvandler sig i kontakt med de voksende mentale forandringer og krav, som udviklingen til enhver tid måtte føre med sig.

Da diktaturet umuligt kan yde sine borgere denne frihed eller medbestemmelsesret uden at ophøre med at være diktatur, kan det

således aldrig blive i kontakt med udviklingen længere end på de udviklingstrin, hvor sjælelivet endnu er af et så ringe omfang, at det ikke føles trykket eller hæmmet af diktaturets ensretning.

Men sjælelivet vokser. Da udviklingens resultat er tiltagende frihed, og diktaturet er tvang, vil der uundgåeligt komme en tid, hvor alt diktatur har måttet ophøre til fordel for demokrati, der ved sin foranderlige eller bevægelige struktur kan følge efter udviklingen og ved sit frihedsgivende væsen stadig kan være på højde med de voksende mentale krav eller forhindringer, det være sig på det kunstneriske, videnskabelige såvel som på det rent økonomiske område. Diktaturet er således fortiden. Demokratiet er fremtiden.

Da demokratiet giver frihed for sine statsborgere til at forandre sig efter udviklingen, alt eftersom deres stemmeflertal vokser frem til at begære denne forandring, og denne frihed normalt må tage hensyn til, eller bliver noget dæmpet af, ved det samme demokratis statsborgeres stemmemindretal eller opposition, og der derved opstår en vis garanti for, at overilelse ikke kan finde sted, og en grundig overtænkning ikke kan undgås, bliver demokratiet i virkeligheden en på højde med udviklingen eksisterende kultivering af livets egen frihedsskænkning til den voksende jordmenneskelige mentalitet. Demokratiet er således det eneste middel, ved hvilket det kosmiske gaveprincipps skænkning af livets vækst eller flokkens omskabelse fra dyr til menneske på den mindst ublodige måde kan åbenbares eller praktiseres. Det sande demokrati er således en i frihed voksende skabelse af en åbning i den jordiske mentale sfære, hvorigennem flokken på en tilpasset måde tidsidst uhindret kan gives adgang til livets største gave: den videst mulige eller uindskrænkede udvikling i ånd og kultur, i visdom og kærlighed og den hermed urokkeligt forbundne skabelse af en altoverstrålende fred og harmoni som kendsgerning i det daglige liv på jorden.

7. KAP. Gaveprincippet og naturens kredsløb. Demokratiet og verdensgenløsning

Vi har nu været i berøring med gaveprincippet eller frigivningsprincippet og set, at det er selve naturens egen arbejds metode, og at der, hvor menneskene går imod dette princip, dér opstår tvangen eller modsætningen. Dér opstår frihedsberøvelsen, hvis direkte efter-

virksomheder eller fodspor absolut kun kan eksistere som "forkrøbling" eller "vanskabning". Vi har set noget af denne sandhed gennem vor berøring med diktatur og demokrati. Vi har set, at diktaturet er en fremtoning, i hvilken de mentale livskræfter, hvilket vil sige folkets tusinder af hjerner, næsten er sat ud af funktion, således at kun en enkelt lille hjernefunktion (diktatorens) får lov til at udfolde sig i nationens store legeme, hvorved dette nødvendigvis tilsidst må visne eller sygne hen rent kulturelt set, selv om det måske nok i første instans, rent magt- eller erobringsmæssigt, tilsyneladende kan brillere. Vi har også set, at demokratiet er et legeme i fuld sundhed og åndelig aktivitet, idet alle dets hjernecentre kan udfolde sig og gennem deres ophavs medbestemmelsesret mere eller mindre kan komme til udtryk i samfundslivet, der på denne måde bliver et ocean af nye idéer, nye manifestationer eller bevægelser opad i ånd og kultur. Vi har altså set, at gave- eller frigivningsprincippet således gør demokratiet til et med livet, medens tvangsprincippet gør diktaturet identisk med døden.

Men når frigivningsprincippet har en så altoverskyggende virkning på flokken, bliver det jo ikke så mærkeligt, at menneskeheds største førere, profeter og vismænd, religionsstiftere og verdensgenløbere, gennem religioner, bøger og væremåde, ustandseligt udtrykker som det absolut væsentlige den ene realitet: kærlighed. Kærlighed er jo gave- eller frigivningsprincippet i renkultur. "Kærligheden søger ikke sit eget", hvilket vil sige, at kærlighed er en mental indstilling, hvis tankeretning udløser glæde i at lade andres velfærd gå forud for sit eget. Det er en tilværelsesmåde, der kun kan udløse den højeste lykkefølelse i dette "at ofre sig selv for andre", altså den fuldkomne hundrede procents foræring af sig selv til livet eller omgivelserne, den fuldkomne hundrede procents frihedsgivning for alle andre levende væseners udvikling og oplevelse af livet.

Men hvem er nået dertil indenfor jordmenneskeheden? – Ja, her må svaret blive meget negativt. Nævnte samfund befinder sig jo netop på et trin, hvor næsten ingen er så udviklet, at de kan blive genstand for en så altoverstrålende kosmisk gave, at alle andre mennesker ofrer sig for vedkommende, og af hvilken grund der næsten heller ikke findes nogen, som er så udviklet, at de er i stand til at

yde denne gave eller i en så altovervejende grad kan give sig selv for andre. Men vi skal om lidt uddybe problemet nærmere, så hver enkelt interesseret selv kan se, hvor meget han eller hun er i kontakt med kærligheden eller dette livets største princip, så de derved kan få konstateret deres virkelige åndelige position i deres kurs mod den højeste lykke.

At gaveprincippet efterhånden er blevet en faktor, man ikke kommer udenom i det moderne samfund, kan ikke være ukendt for ret mange. Vi lever jo i en tid, hvor de sociale forhold er af en sådan karakter, at de har gjort det ganske almindeligt, ja næsten overdådigt almindeligt, at der bliver "givet" og "modtaget" "gaver". Der er filantropiske virksomheder, der er socialhjælp, der er indsamlinger gennem kirkebøsser, der indsamles til missionsarbejder, der gives til fattiges julebespisning, fattige børns ferieophold. Store og rige firmaer og krøsus'er skænker formuer bort til det offentlige, til kunst, videnskab og ekspeditioner osv. – Vi skal ikke komme nærmere ind på disse former for gaveydelse, blot lige antyde, at disse jo ikke kan frakendes at være et uomstødeligt bevis for en ny og bedre verdens gennemtrængning af den jordmenneskelige egoisme. Det er naturens eget store livsprincip, "hellere at give end at tage", der således offentlig og privat begynder at bryde igennem egoismens dyriske spærreprincip, "hellere at tage end at give".

Skønt dette sidste princip jo indtil genialitet er så godt organiseret gennem forretnings- og reklamevæsenet, at det behersker den store hobs økonomi, får millionernes fattige spareskillinger til i stærke strømme at flyde ind i dets banker og pengeinstitutter eller finansforetagender og der optårne sig i milliardværdier, tvinger naturens eget store gaveprincip disse værdier til i form af de førnævnte sociale gaveformer at flyde tilbage til samfundet.

Selv om denne tilbagegiving af værdier for det jordiske samfunds vedkommende, som nævnt, naturligvis endnu kun er i sin spæde begyndelses- eller fostertilstand, så er det dog nok til, at man her også kan øjne naturens eget store grundprincip: kredsløbet. Ligesom oceanet ikke kan holde på den fra kontinenterne gennem floder og bække tilflydte vandmængde, men i form af regn, tåge og morgendug må give den tilbage til landjorden, således kan pengeoceanerne heller ikke i

længden blive ved med at holde på de, gennem handels- og reklamevejenes bække og floder tilflydte værdimasser, men må i form af de førnævnte offentlige og private former for gaveydelse begynde at give disse tilbage til samfundet.

At få denne tilbagegivning eller dette kredsløb til at blive fuldkomment, så alle zoner får den nødvendige økonomiske væde, sommerregn og morgendug, og hvorved den finansielle ørkenstilstand: armoden, kan blive et fortidsproblem, er demokratiets mission. Og denne mission er således åbningen af den frihedens port, der udelukkende er det eneste, gennem hvilken en rationel og praktisk verdensgenløsning kan komme til kulmination på de jordiske kontinenter.

8. KAP. Den virkelige gaveydelse

Med hensyn til kendskabet til vor egen harmoni med naturen og vor position i ovennævnte kredsløb hører dette også med til "det ene fornødne". At konstatere denne position, kan kun ske ved en indgående analyse af, hvorledes man i virkeligheden giver sin gave. Der findes mangfoldige former for overførelser af værdier fra det ene menneske til det andet, der officielt går under begrebet "gaveydelser", men der findes i virkeligheden absolut kun én eneste måde, ved hvilken en værdioverførelse fra det ene menneske til det andet, kosmisk set, er en absolut gaveydelse. Denne måde manifesteres kun, når gaveydelsen er identisk med en absolut hundrede procents frigivelse af en værdis overførelse fra giveren til modtageren. Hvis der er blot den allermindste skygge af forventning om gengældelse på en eller anden måde, da er overførelsen i virkeligheden kun en maskeret forretning. Da er "gaven" jo kun en salgsvare, for hvilken den forventede gengældelse er "betaling". Og er det ikke netop denne forventede "betalings" udeblivelse, der skaber så megen uvenskab og bitterhed mellem væsenerne? – Hører man ikke ofte folk forbitret sige sådant noget som: "Her har jeg gået og gjort så meget for ham (hende), her har jeg hjulpet ham til det eller det, her har jeg givet ham så mange ydelser, og så regner han mig alligevel ikke for noget som helst. Han kan udmærket tage hensyn til de andre, men jeg bliver altid tilsidesat"? – Men hvad er det, vi her bliver vidne til? – Er det ikke netop dette, at vedkommendes ydelser ikke var hundrede

procents frigivelse, men havde hemmelige klausuler. Er forbitrelsen ikke en afsløring af en forventet "betaling" i form af en behagelig gengældelse? – Og skyldes samme forbitrelse ikke netop denne "betalings" udeblivelse? –

Hvis giveren åbenlyst havde forelagt for gavemodtageren, at ydelsen kun var på betingelse af den forventede gengældelse, og gavemodtageren var gået ind på at modtage gaven på denne særlige måde, så var det jo en ren og skær forretning. Og giverens forbitrelse over gengældelsens udeblivelse ville således være mere retfærdigt begrundet. Men da ydelsen var givet uden nogen som helst åbenlyst stillede klausuler eller betingelser og derfor overfor gavemodtageren måtte være maskeret som "gave", var denne "gaveydelse" jo et bedrageri mod gavemodtageren. Og det er således ikke denne, der er "synderen", men gavegiveren selv. Han har i det pågældende tilfælde ikke den mindste berettigelse til at føle sig skuffet eller forbitret på gavemodtageren, der jo ikke har lovet noget som helst og ikke har modtaget gaveydelsen under nogen som helst forudsætninger og muligvis aldrig ville have modtaget den, hvis han havde kendt de hemmelige klausuler.

Hvis en gave kan resultere i selv den mindste efterfølgende fortrydelse eller forbitrelse hos giveren, så vil dette være et absolut ufejlbarligt kendetegn på eller bevis for, at "gaven" absolut ikke var nogen "gave", men en hemmelig "forudbetaling" for et eller andet forventet gode.

Den virkelige absolutte "gave" er hellig og kan aldrig nogen sinde afføde andet end glæde for sin giver, idet den, kosmisk set, kun kan være en udløsning af kulminerende kærlighed, hvilket vil sige, en hundrede procents følelse af lykke udelukkende ved at give. Kærligheden har ingen som helst tilknytning til at fordre, "den søger ikke sit eget". Derfor vil den fuldkomne gavegiver aldrig nogen sinde komme til at vise bitterhed, uvilje eller fjendskab imod dem, han (hun) har støttet eller givet gaver, idet han jo aldrig har ventet sig så meget som den mindste skygge af personlig fordel eller favorisering deraf.

Når han ikke har haft denne forventning, kan han jo ikke føle sig skuffet, selv ikke engang i værste tilfælde, hvor gavemodtageren slet ikke viser taknemmelighed eller uvilje mod ham, men derimod, som det stundom sker, bliver fordringsfuld. Den fuldkomne

gavegiver har lykke nok ved bevidstheden om at have gjort noget virkeligt godt. Hans lykke er ikke belønningen for det gode, han har gjort, men derimod den fulde fornemmelse af den salighed, der uundgåeligt følger med enhver uselvvisk handling eller manifestationsmåde, der vibrerer hundrede procent i kontakt med selve livets egen impuls eller de allerhøjeste bærende kræfter i universet, ganske uafhængigt af hvor megen materiel vinding eller tab den pågældende handling på øvrige områder så end måttet have afstedkommet.

For den reelle eller virkelige gavegiver er det altså ikke nogen som helst forventning om belønning eller gengældelse, der er det bærende eller udløsende moment, men derimod handlingens fornemmelse i bevidstheden som en højeste guddommelig oplevelse. Og nævnte væsen får således i selve den guddommelige handling en overdådig belønning.

For den primitive eller falske gavegiver er det derimod den hemmelige vinding eller belønning, der er det udløsende moment. Og man forstår derfor godt skuffelsen og bitterheden hos samme væsen, når denne helt udebliver.

Men nævnte bitterhed gør det jo til kendsgerning, at han slet ikke er nogen gavegiver, men at gaveprincippet hos ham derimod kun er en bevidst eller ubevidst metode til opnåelse af tilfredsstillelsen af egoistiske eller selviske begær. Men da en sådan metode jo er en forvanskning eller maskering af de faktiske forhold, og derved bliver en slags faldgrube for gavemodtageren, er den et bedrag. Og enhver gave, der mere eller mindre er udløst eller givet under en sådan form, kan kun høre hjemme i civilisationens underverden. Den forhindrer således hvem som helst, der måtte være dens ophav, i at være et virkeligt kultur-menneske. Et sådant væsen er endnu en åndelig proletar.

Den måde, et menneske giver sin gave på, bliver altså målestokken eller kendetegnet for, hvor langt det står fremme i virkelig kultur eller ånd. Hvis et væsen er i stand til at give en gave uden på basis af den allermindste fordring om gengældelse, men derimod yder den med hundrede procents frigivelse af modtageren, hvilket vil sige, giver den med en hemmelig, hellig forpligtelse af sig selv til aldrig nogen sinde, på grund af gaveydelsen, at føle det mindste gran af bitterhed eller

indignation imod gavemodtageren, ganske ligegyldigt, hvorledes han så end måtte handle imod en i fremtiden, ligegyldigt om han på alle måder tilsidesætter en til fordel for favorisering af andre personer, han måtte finde behag i at omgås eller føle lyst til at yde sin sympati eller velvilje, da er ens ydelse en virkelig gave, ligegyldigt hvad gaveobjektet så end måtte have været, ligegyldigt om det har været ydelsen af rent legemlig eller mental arbejdskraft, eller det har været materielle genstande, gods eller guld. Thi da er man virkelig nået til et trin, hvor kærligheden og ikke selviskheden har været det højeste dikterende moment i ens bevidsthed. Da har gaveydelsen allerede betalt sig selv i form af den guddommelige fornemmelse af kontaktskabet med livet og dermed følelsen af at være "et med Faderen".

I samme grad som en gave afviger fra at være givet under disse forudsætninger, i samme grad er den et falsum og dermed ude af stand til at være udtryk for virkelig kultur og vil således uomstødeligt være identisk med en af de mange realiteter, der endnu holder menneskene tilbage i primitivitet og nedværdigelse, forfølgelse og lidelser.

Men igennem modgangens tårer bliver selviskheden knust, og den forlorne søn ført tilbage til livets kurs, lærer at give på den rigtige måde, bliver i kontakt med verdensaltet, træder ind i rækken som Guddommens redskab for den største og mest fuldkomne gaveydelse: den alttilgivende evige kærlighed. Og dermed bliver det til virkelighed: "Saligt er det at give, hellere end at tage". *Thi kun i enhver fuldkommen uselvvisk gaveydelse til sin næste kommer den evige Faders stråleglorie til syne. Kun her mærkes hans direkte nærhed. Og ingen kommer ham nærmere end den, der har så stor kærlighed, at han vover sit liv for at redde sine medvæsener. Det er livets største åbenbaring af princippet "at give". Det er modellen for al fuldkommen væremåde. Kun gennem kulminationen af kærlighed kan en virkelig gave fødes. Og kun gennem væsenernes indbyrdes ydelse af en sådan gave til hverandre kan en varig fred og fuldkommen harmoni blive lysende og afsløre "mennesket i Guds billede".*

STK. 64. Verdensbilledet manifesteret i sammenhængende tankerækker.**Jordmenneskets "eneste fornødne"**

Med hensyn til den ny verdensimpuls vil der endnu være det at bemærke, at medens verdensbilledet gennem den gamle impuls, grundet på den daværende menneskeheds primitive intelligensstandard, kun blev manifesteret i brudstykkemæssige symboliske ordformer, der var strejflys over enkelte for dens moral vigtige punkter eller emner i verdensbilledet, så bliver samme billede i sin helhed gennem den ny verdensimpuls manifesteret i *fuldt ud sammenhængende tankerækker*, synlig og tilfredsstillende for, – ikke alene menneskenes følelse, men også for deres nu hurtigt voksende *intelligens og gryende intuition*. Den vil således i alle dens detaljer blive manifesteret i en oplysningsform, der kan gøre det store bud "*elsker hverandre*" til *videnskab og derigennem efterhånden bevise og garantere, at det samme store buds omskabelse til naturlige evner og anlæg er jordmenneskets eneste fornødne, er nøglen til al kosmisk sansebegavelse eller evnen til at se Gud og dermed kilden til al virkelig skønhed, glæde, inspiration og fuldkommen skabelse.*

STK. 65. En varig fred på jorden

Det fundamentale og endelige resultat af den ny verdensimpuls vil altså blive dette, *at menneskeheden nuværende latente åndelige evner vil blive bragt frem til fuld brugbar tilstand, således at individerne efterhånden vil komme til ligeså let at sanse åndeligt, som de nu sanser fysisk. De vil komme til at opleve "den store fødsel", der er indgangen eller porten til den virkelige oplevelse af livet, til oplevelse af udødelighed, til oplevelse af at føle sig ét med alle levende væsener. "Den fortabte søn" i form af menneskeheden vil indenfor den ny verdensimpuls blive modtaget af Faderen. Og mørkets skygger i form af sorg, sygdom og læstelse skal ikke være mere, men kærlighedens altoverstrålende sejr vil blive en kendsgerning og med den en varig fred på jorden.*

STK. 2660. Væsener der ikke kan forstå de kosmiske analyser

De kosmiske analyser udtrykker en videnskab, altså en logisk sandhed, hvis eksistens og logik ikke kan findes og bekræftes som virkelighed med de metoder og midler, i kraft af hvilke den materialistiske videnskabs sandheder kan dokumenteres som absolut virkelighed. *Den materialistiske videnskab er et produkt af intelligens, medens den kosmiske videnskab er et produkt af intellektualiseret følelse og intuition. Ligesom man må have en tilstrækkelig udviklet intelligens for at efterforske den materialistiske videnskabs analyser, således må man have en tilstrækkelig udviklet intellektualiseret følelse, der er det samme som den virkelige næstekærlighed, og den heraf affødte intuition for at kunne forstå kosmisk videnskab. Det væsen, der ikke har denne udviklede næstekærlighed og den heraf affødte intuition, er ganske afskåret fra at kunne bedømme de kosmiske analysers identitet med den virkelige, urokkelige sandhed, ligeså lidt som det primitive menneske med en meget ringe intelligens kan bedømme den moderne videnskabs store og vidunderlige analyser af materiens og stoffernes strukturer og reaktioner.*

STK. 2661. Væsener der er modne for de kosmiske analyser

I samme grad, som man har en udviklet intellektualiseret følelse eller næstekærlighed og intuition og samtidig er hungrende efter løsningen på livets mysterium, vil man kunne begynde at forstå de kosmiske analysers identitet med virkeligheden eller den evige sandhed. Da denne sandhed er en beretning om den evige Guddom og hans bevidsthed og organisme: verdensaltet, der er kulminerende kærlighed, er det ikke så vanskeligt at forstå, at kærlige mennesker først og fremmest begynder at opleve de kosmiske analyser som urokkelig virkelighed. *Disse mennesker kendes meget let på deres begyndende kærlige sindelag. De er mere eller mindre vokset fra at dræbe. Nogle er endog så langt fremme, at de hellere selv vil lide, end at de vil, at andre skal lide. De kan ikke nænne at gøre andre væsener fortræd, hverken mennesker eller dyr. Mange af disse væsener er blevet vegetarer – ikke for deres egen kropslige sund-*

heds skyld – men simpelthen fordi de ikke kan nænne, at dyr skal dræbes. De kan heller ikke acceptere krig og ufred eller hævn, straffetilstande og henrettelser. De kan naturligvis hverken være bødler eller skarprettere. Det er dem en glæde at hjælpe andre væsener, dyr og mennesker, der er i nød. Disse mennesker er således mere eller mindre vokset over de sindelag, på hvilke den gængse civilisation og kultur er baseret. De accepterer heller ikke de kirkelige fortolkninger om evig fortabelse, om evigt helvede, om en vred guddom, der forbander, tugter og straffer “syndere”.

STK. 2662. Den ny verdenskultur er allerede begyndt at fødes

Vi ser her i disse forannævnte væseners væremåde og indstilling til livet et sindelag, der mere eller mindre er begyndt at vokse ud af det store flertals livsindstilling og væremåde, altså den væremåde, der danner fundamentet for den i dag eksisterende mest fremtrædende kulturtilstand. Det er ud af nævnte sindelag at alle humane forbedringer i samfundet affødes, ligesom det samme sindelag stadig vil vokse og udvikle sig til stor velsignelse og glæde for menneskene. *Det er dette sindelag, der er begyndelsen til den nye virkelige, menneskelige verdenskultur, der vil gøre alle stater i verden til ét rige, der vil komme til at rumme selve kulminationen af alt, hvad der både fysisk og åndeligt kan skabes af fuldkommenhed på det fysiske tilværelsesplan. Den ny verdenskultur er således i kraft af disse humane og intellektuelle sindelag allerede begyndt at fødes på jorden. Vi ser, at dens idealer er langt højere og kærligere end idealerne for den endnu i dag gældende almene og såkaldt “moderne” kultur. De udgør begyndelsen til praktiseringen af den væremåde og udvikling, der er beskrevet i Livets Bogs kosmiske analyser. Og det er derfor, at disse analyser først og fremmest vil blive accepteret som vejledning for disse, den ny kulturs begyndende mennesker til fuldførelse og forståelse af den guddommelige vej mod lyset, som de således udelukkende i kraft af deres næstekærlige sindelag allerede er i færd med at betræde.*

STK. 2663. Absolut alle mennesker vil hver især tilsidst blive en virksom celle i Guds altoverstrålende, lysende ånd eller kommende varige fred på jorden

At mennesker udenfor denne gruppe ikke kan

forstå de kosmiske analyser i nævnte værk er ganske naturligt. De har som regel deres midlertidige tilstrækkelige, mentale eller åndelige ståsted i flokkens eller flertallets idealer og væremåde, skik og brug. Men også disse væsener vil efterhånden overgå til den ny verdenskultur, alt eftersom de har fået udlevet den gamle verdenskulturs religiøse og materielle idealer og er nået ind i udviklingen af den begyndende virkelige humane eller næstekærlige væremåde. *Alle jordens mennesker vil således tilsidst hver især blive en virkningsfuld, urokkelig celle i åbenbaringen af den altoverstrålende, guddommelige, lysende ånd eller varige, totale fred, som verden forlængst er begyndt at hungre efter.*

STK. 2664. Ud af mørket

Det er denne ånd, som i absolut forstand er den samme som den, der svævede over vandene, og i kraft af hvilken Guds skabelse udelukkende foregår. Det er denne ånd, der er Guds primære bevidsthed, og som i den kristne verdensreligion er udtrykt som “den hellige ånd”. Og det er denne guddommelige ånd og den heraf følgende væremåde, Gud i sin urokkelige kærlighed har åbenbaret for os i form af de kosmiske analyser. Og med disse kosmiske analyser i hjerne, hjerte og væremåde vil det jordiske menneske komme til at funkke og stråle som en kærlighedens, visdommens og kunstens sol for sine omgivelser. Og med en menneskehed af sådanne sole vil jordens kontinenter og have blive kosmisk lysende. Hvor før krigens dødsrallen, jammer og nødskrig, bombeeksplosioner og kulturundergang og andre af uvidenhedens og overtroens helvedesmanifestationer saboterede verdensfreden i Guddommens sekundære bevidsthedsregioner, vil djævlbevidsthedens natsorte skygger komme til at vige for Guds åsyns strålevæld i en menneskehed, der er blevet ét med Gud, ét med kærligheden, ét med visdommen, ét med glæden og saligheden. Hen over dette guddommelige riges lysende vange går den evige livets vej endnu dybere og dybere ind i Guds riges salighedsregioner i livseventyrets uendelighed og evighed.